

DE HANDELINGEN
DER
APOSTELN,
BESCHREVEN DOOR LUCAS.

1

Voorrede:

- 1 Het eerste boek heb ik gemaakt,
 o Theofilus,
 van al hetgeen Jezus begonnen heeft
 beide te doen
 en te leeren,
2 tot op den dag op welchen Hij opgenomen is,
 nadat Hij door den Heiligen Geest aan de Apostelen,
 die Hij uitverkoren had,
 bevelen had gegeven;
3 aan welke Hij ook,
 nadat Hij geleden had,
 Zichzelven levend vertoond heeft,
 met vele gewisse kenteekenen,
 veertig dagen lang,
 zijnde van hen gezien
 en sprekende van de dingen,
 die het Koninkrijk Gods aangaan.

De hemelvaart:

- 4 En als Hij met *hen* vergaderd was,
 beval Hij hun,
 dat zij van Jeruzalem niet scheiden zouden,
 maar verwachten de belofte des Vaders,
 "die gij, (*zeide Hij*) van Mij gehoord hebt;
5 want Johannes doopte wel met water,
 maar gij zult met den Heiligen Geest gedoopt worden
 niet lang na deze dagen."
6 Zij dan,
 die te zamen gekomen waren,
 vraagden Hem,
 zeggende:
 "Heere, zult Gij in dezen tijd aan Israël het koninkrijk wederoprichten?"
7 Hij zeide tot hen:
 "Het komt u niet toe te weten de tijden of gelegenheden,
 die de Vader in Zijn Eigene macht gesteld heeft;
8 maar gij zult ontvangen de kracht des Heiligen Geestes,
 die over u komen zal,
 en gij zult Mijne getuigen zijn,
 zoo te Jeruzalem
 als in geheel Judéa
 en Samarië
 en tot aan het uiterste der aarde."
9 En als Hij dit gezegd had,
 werd Hij opgenomen daar zij het zagen,
 en eene wolk nam Hem weg van hunne oogen.
10 En als zij hunne oogen naar den hemel hielden,
 terwijl Hij henenvoer,
 zie,

11 twee mannen stonden bij hen in witte kleeding,
welke ook zeiden:
"Gij Galileesche mannen,
wat staat gij
en ziet òp naar den hemel?
Deze Jezus, die van u opgenomen is in den hemel,
zal alzóó komen
gelijkerwijs gij Hem naar den hemel hebt zien henenvaren."

De discipelen in afwachting:

12 Toen keerden zij weder naar Jeruzalem van den berg,
die genaamd wordt de Olijfberg,
welke is nabij Jeruzalem,
liggende *vandaar* eene sabbatsreize.
13 En als zij ingekomen waren,
gingen zij òp in de opperzaal,
waar zij bleven,
namelijk Petrus en Jacobus en Johannes, en Andréas,
Filippus en Thomas,
Bartholomeüs en Mattheüs,
Jacobus *de zoon* van Alfeüs, en Simon Zelotes, en Judas *de broeder* van Jacobus.
14 Deze allen waren eendrachtiglijk volhardende in 't bidden en smeeken,
met de vrouwen
en Maria de Moeder van Jezus,
en met Zijne broeders.

De plaats van Judas aangevuld:

15 En in die dagen stond Petrus op in het midden der discipelen,
en sprak (daar was een schare bijéén van omtrent honderd en twintig personen):
16 "Mannen broeders,
deze Schrift moest vervuld worden,
welke de Heilige Geest door den mond Davids voorzegt heeft van Judas,
die de leidsman geweest is dergenen, die Jezus vingen;
17 want hij was met ons gerekend
en had het lot dezer bediening verkregen.
18 Deze dan heeft verworven eenen akker door het loon der ongerechtigheid,
en voorovergevallen zijnde is midden opgeborsten,
en alle zijne ingewanden zijn uitgestort;
19 en het is bekend geworden allen,
die te Jeruzalem wonen,
alzoó dat die akker in hun eigen taal genoemd wordt Akeldama,
dat is, een akker des bloeds.
20 Want daar staat geschreven in het boek der Psalmen:
'Zijne woonstede worde woest,
en daar zij niemand, die in dezelve wone';
en:
'Een ander neme zijn opziensambt.'
21 Het is dan noodig,
dat van de mannen, die met ons omgegaan hebben
al den tijd in welchen de Heere Jezus onder ons in- en uit-gegaan is,
22 beginnende van den doop van Johannes,
tot den dag toe op welchen hij van ons opgenomen is,
één derzelve met ons getuige worde
Zijner opstanding."
23 En zij stelden er twee,
Jozef genaamd Barsabas, die toegeraamd was Justus,
en Matthias.
24 En zij baden

en zeiden:
"Gij Heere,
Gij kenner der harten van allen,
wijs van deze twee éénen aan,
dien Gij uitverkoren hebt,
25 om te ontvangen het lot dezer bediening
en dit Apostelschap,
waarvan Judas afgeweken is,
dat hij henening in zijn eigen plaats."
26 En zij wierpen hunne loten,
en het lot viel op Matthias,
en hij werd met gemeene toestemming tot de elf Apostelen gekozen.

2

Het Pinksterfeest:

1 En als de dag van het Pinksterfeest vervuld werd,
waren zij allen eendrachtiglijk bijéén.
2 En daar geschiedde haastiglijk uit den hemel een geluid,
gelijk als van eenen geweldigen gedreven wind,
en vervulde het geheele huis waar zij zaten;
3 en van hen werden gezien verdeelde tongen als van vuur,
en het zat op een iegelijk van hen;
4 en zij werden allen vervuld met den Heiligen Geest,
en begonnen te spreken met andere talen,
zooals de Geest hun gaf uit te spreken.
5 En daar waren Joden te Jeruzalem wonende,
Godvruchtige mannen van allen volke dergenen,
die onder den hemel zijn;
6 en als deze stem geschied was,
kwam de menigte te zamen
en werd beroerd,
want een iegelijk hoorde hen in zijn eigen taal spreken.
7 En zij ontzetten zich allen
en verwonderden zich,
zeggende tot elkander:
"Zie,
zijn niet alle dezen, die daar spreken, Galileërs?
8 En hoe hooren wij hen een iegelijk in onze eigen taal,
in welke wij geboren zijn?
9 Parthers
en Meders
en Elamiten,
en die inwoners zijn van Mesopotamië,
en Judéa,
en Cappadocië,
Pontus
en Azië,
10 en Frygië,
en Pamfylië,
Egypte
en de deelen van Libye, hetwelk bij Cyrene ligt,
en uitlandsche Romeinen,
beide Joden en Jodengenooten,
11 Cretenzen
en Arabieren,
wij hooren hen in onze talen de groote werken Gods spreken.
12 En zij ontzetten zich allen

en werden twijfelmoedig,
zeggende de één tegen den ander:
"Wat wil toch dit zijn?"
13 En anderen spottende,
zeiden:
"Zij zijn vol zoeten wijn."

Toespraak van Petrus:

14 Maar Petrus staande met de elve,
verhief zijne stem
en sprak tot hen:
"Gij Joodsche mannen,
en gij allen, die te Jeruzalem woont,
dit zij u bekend,
en laat mijne woorden tot uwe ooren ingaan.
15 Want deze zijn niet dronken,
gelijk gij vermoedt;
want het is *eerst* de derde ure van den dag;
16 maar dit is het
wat gesproken is door den Profeet Joël:
17 'En het zal zijn in de laatste dagen (zegt God),
Ik zal uitstorten van Mijnen Geest op alle vleesch,
en uwe zonen en uwe dochters zullen profeteeren,
en uwe jongelingen zullen gezichten zien,
en uwe ouden zullen droomen droomen;
18 en ook op Mijne dienstknechten en op Mijne dienstmaagden
zal Ik in die dagen van Mijnen Geest uitstorten,
en zij zullen profeteeren.
19 En Ik zal wonderen geven in den hemel boven,
en teekenen op de aarde beneden,
bloed en vuur en rookdamp.
20 De zon zal veranderd worden in duisternis,
en de maan in bloed,
eer dat de groote en doorluchtige dag des HEEREN komt.
21 En het zal zijn,
dat een iegelijk,
die den Naam des HEEREN zal aanroepen,
zalig zal worden.'
22 Gij Israëlietische mannen,
hoort deze woorden:
Jezus den Nazarener,
eenen Man van God onder ulieden betoond
door krachten
en wonderen
en teekenen,
die God door Hem gedaan heeft in 't midden van u,
gelijk ook gijzelven weet;
23 Dezen, door den bepaalden raad en voorkennis Gods overgegeven zijnde,
hebt gij genomen
en door de handen der onrechtvaardigen aan *het kruis* gehecht
en gedood;
24 Welken God opgewekt heeft,
de smarten des doods ontbonden hebbende,
alzo het niet mogelijk was,
dat Hij van denzelve zoude gehouden worden.
25 Want David zegt van Hem:
'Ik zag den HEERE ten allen tijde vóór mij;
want Hij is aan mijne rechterhand,

opdat ik niet bewogen worde.
 26 Daarom is mijn hart verblijd
 en mijne tong verheugt zich,
 ja, ook mijn vleesch zal rusten in hope;
 27 want Gij zult mijne ziel in de hel niet verlaten,
 en zult uwen Heilige niet *overgeven* om verderving te zien.
 28 Gij hebt mij de wegen des levens bekend gemaakt;
 Gij zult mij vervullen met verheuging door Uw aangezicht.'
 29 Gij mannen broeders,
 het is *mij* geoorloofd vrijuit tot u te spreken van den Patriarch David,
 dat hij beide gestorven
 en begraven is,
 en zijn graf is onder ons tot op dezen dag.
 30 Alzoo hij dan een Profeet was,
 en wist dat God hem met eede gezworen had,
 dat hij uit de vrucht zijner lendenen,
 zooveel het vleesch aangaat,
 den Christus verwekken zoude,
 om Hem op zijnen troon te zetten,
 31 zoo heeft hij *dit* voorziende gesproken van de opstanding van Christus,
 dat Zijne ziel niet is verlaten in de hel
 noch Zijn vleesch verderving heeft gezien.
 32 Dezen Jezus heeft God opgewekt,
 waarvan wij allen getuigen zijn.
 33 Hij dan door de rechterhand Gods verhoogd zijnde
 en de belofte des Heiligen Geestes ontvangen hebbende van den Vader,
 heeft dit uitgestort,
 dat gij nu ziet
 en hoort.
 34 Want David is niet opgevaren in de hemelen;
 maar hij zegt:
 'De HEERE heeft gesproken tot mijnen Heere:
 "Zit aan Mijne rechterhand,
 35 totdat Ik Uwe vijanden zal gezet hebben
 tot een voetbank Uwer voeten."
 36 Zoo wete dan zekerlijk het gansche Huis Israëls,
 dat God Hem tot eenen Heere en Christus gemaakt heeft,
namelijk dezen Jezus, Dien gij gekruist hebt."
 37 En als zij *dit* hoorden,
 werden zij verslagen in het hart,
 en zeiden tot Petrus en de andere Apostelen:
 "Wat zullen wij doen, mannen broeders?"
 38 En Petrus zeide tot hen:
 "Bekeert u,
 en een iegelijk van u worde gedoopt in den Naam van Jezus Christus
 tot vergeving der zonden,
 en gij zult de gave des Heiligen Geestes ontvangen.
 39 Want u komt de belofte toe,
 en uwen kinderen,
 en allen die daar verre zijn,
 zoovelen als de HEERE onzen God toe roepen zal."
 40 En met veel meer andere woorden betuigde hij
 en vermaande *ze*,
 zeggende:
 "Wordt behouden van dit verkeerd geslacht."

De eerste bekeerlingen:

41 Die dan zijn woord gaarne aannamen,

werden gedoopt;
en daar werden op dien dag *tot hen* toegedaan
omtrent drieduizend zielen.
42 En zij waren volhardende in de leer der Apostelen,
en in de gemeenschap,
en in de breking des broods,
en in de gebeden.
43 En een vrees kwam over alle ziel,
en vele wonderen en teekenen geschieden door de Apostelen.
44 En allen, die geloofden,
waren bijéén
en hadden alle dingen gemeen;
45 en zij verkochten *hunne* goederen en have,
en verdeelden dezelve aan allen,
naar dat elk van noode had;
46 en dagelijks eendrachtiglijk in den tempel volhardende,
en van huis tot huis brood brekende,
aten zij te zamen met verheuging
en eenvoudigheid des harten,
47 en prezen God
en hadden genade bij het gansche volk.
En de Heere deed dagelijks tot de gemeente die zalig werden.

3

De kreupelgeborene genezen:

1 Petrus nu en Johannes gingen te zamen op
naar den tempel
omtrent de ure des gebeds,
zijnde de negende *ure*.
2 En een zekere man, die kreupel was van zijner moederslijf,
werd gedragen,
welken zij dagelijks zetten aan de deur des tempels
 genaamd de Schoone,
om een aalmoes te begeeren van degenen,
die in den tempel gingen:
3 welke, Petrus en Johannes ziende als zij in den tempel zouden ingaan, bad,
dat hij een aalmoes mocht ontvangen.
4 En Petrus sterk op hem ziende,
met Johannes,
zeide:
"Zie op ons."
5 En hij hield *de oogen* op hen,
verwachtende dat hij iets van hen zoude ontvangen.
6 En Petrus zeide:
"Zilver en goud heb ik niet,
maar hetgeen ik heb,
dat geef ik u:
in den Naam van Jezus Christus den Nazarener,
sta op
en wandel."
7 En hem grijpende bij de rechterhand,
richtte hij *hem* op:
en terstond werden zijne voeten en enkelen vast,
8 en hij opspringende stond
en wandelde
en ging met hen in den tempel,
wandelende

en springende
en lovende God.

9 En al het volk zag hem wandelen
en God loven;

10 en zij kenden hem,
dat hij die was,
die om een aalmoes gezeten had aan de Schoone poort des tempels,
en zij werden vervuld met verbaasdheid
en ontzetting over hetgeen hem geschied was.

11 En als de kreupele,
die gezond gemaakt was,
aan Petrus en Johannes vasthield,
liep al het volk gezamenlijk tot hen in het voorhof,
't welk Salomo's *voorhof* genaamd wordt,
verbaasd zijnde.

12 En Petrus *dat* ziende,
antwoordde tot het volk:
"Gij Israëlietische mannen,
wat verwondert gij u over dit,
of wat ziet gij *zoo* sterk op ons,
alsof wij door onze eigen kracht
of Godzaligheid dezen hadden doen wandelen?"

13 De God Abrahams en Isaäks en Jakobs,
de God onzer vaderen,
heeft Zijn Kind Jezus verheerlijkt,
welken gij overgeleverd hebt,
en hebt hem verloochend voor het aangezicht van Pilatus,
als hij oordeelde,
dat men *hem* zoude loslaten;

14 maar gij hebt den Heilige en Rechtvaardige verloochend
en hebt begeerd,
dat u een man,
die een doodslager was,
zoude geschonken worden,

15 en den Vorst des levens hebt gij gedood:
Welken God opgewekt heeft uit de dooden,
waarvan wij getuigen zijn.

16 En door het geloof in Zijnen Naam
heeft Zijn Naam dezen gesterkt,
dien gij ziet
en kent;
en het geloof, dat door hem is,
heeft hem deze volmaakte gezondheid gegeven,
in u aller tegenwoordigheid.

17 En nu, broeders, ik weet,
dat gij het door onwetendheid gedaan hebt,
gelijk als ook uwe oversten;

18 maar God heeft alzóó vervuld hetgeen Hij
door den mond van alle Zijne Profeten te voren verkondigd had,
dat de Christus lijden zoude.

19 Betert u dan
en bekeert u,
opdat uwe zonden mogen uitgewischt worden,
wanneer de tijden der verkoeling zullen gekomen zijn
van het aangezicht des HEEREN,

20 en Hij gezonden zal hebben Jezus Christus,
Die u te voren gepredikt is:

21 Welken de hemel moet ontvangen

tot de tijden der wederoprichting aller dingen,
Die God gesproken heeft
door den mond van alle Zijne heilige Profeten
van *alle* eeuw.

- 22 Want Mozes heeft tot de vaderen gezegd:
'De HEERE uw God zal u eenen Profeet verwekken uit uwe broederen gelijk mij:
dien zult gij hooren in alles wat hij tot u spreken zal;
- 23 en het zal geschieden,
dat alle ziel,
die dezen Profeet niet zal gehoord hebben,
uitgeroeid zal worden uit het volk.'
- 24 En ook alle de Profeten,
van Samuël aan en die daarna *gevolgd zijn*,
zoovelen als er hebben gesproken,
die hebben ook deze dagen te voren verkondigd.
- 25 Gijlieden zijt kinderen der Profeten en des Verbonds,
't welk God met onze vaderen opgericht heeft,
zeggende tot Abraham:
'En in uwen zade zullen alle geslachten der aarde gezegend worden.'
- 26 God opgewekt hebbende Zijn Kind Jezus,
heeft Denzelven het eerst tot u gezonden,
dat Hij ulieden zegenen zoude,
daarin dat Hij een iegelijk *van u* afkeere van uwe boosheden."

4

Petrus en Johannes voor den Hoogen Raad:

- 1 En terwijl zij tot het volk spraken,
kwamen daarover tot hen de Priesters
en de hoofdman des tempels
en de Sadduceërs,
- 2 zeer ontevreden zijnde,
omdat zij het volk leerden
en verkondigden in Jezus de opstanding uit de dooden,
- 3 en zij sloegen de handen aan hen
en zetten ze in bewaring tot den anderen dag;
want het was nu avond.
- 4 En velen van degenen, die het woord gehoord hadden, geloofden,
en het getal der mannen werd omtrent vijfduizend.
- 5 En het geschiedde des anderen daags,
dat hunne oversten en Ouderlingen en Schriftgeleerden
te Jeruzalem vergaderden,
- 6 en Annas de Hoogepriester,
en Kajafas
en Johannes
en Alexander,
en zoovelen daar van het Hoogepriesterlijk geslacht waren;
- 7 en als zij hen in het midden gesteld hadden,
vraagden zij:
"Door wat kracht
of door wat naam hebt gijlieden dit gedaan?"
- 8 Toen zeide Petrus,
vervuld zijnde met de Heilige Geest, tot hen:
"Gij oversten des volks
en gij Ouderlingen Israëls,
- 9 alzo wij heden gerechtelijk onderzocht worden
over de weldaad aan een krank mensch *geschied*,
waardoor hij gezond geworden is,

10 zoo zij aan u allen kennelijk
 en aan het gansche volk Israëls,
 dat door den Naam van Jezus Christus den Nazarener,
 Dien gij gekruist hebt,
 Welken God van de dooden heeft opgewekt,
 door Hem *zeg ik* staat deze hier vóór u gezond.
11 Deze is de Steen, Die van u, bouwlieden, veracht is,
 welke tot een hoofd des hoeks geworden is.
12 En de zaligheid is in geenen anderen;
 want er is ook onder den hemel geen andere Naam,
 Die onder de menschen gegeven is,
 door Welken wij moeten zalig worden."
13 Zij nu ziende de vrijmoedigheid van Petrus en Johannes
 en vernemende,
 dat zij ongeleerde en eenvoudige menschen waren,
 verwonderden zich,
 en kenden hen,
 dat zij met Jezus geweest waren;
14 en ziende den mensch bij hen staan, die genezen was,
 hadden zij niets daartegen te zeggen.
15 En hun geboden hebbende uit te gaan buiten den Raad,
 overleiden zij met elkander,
16 zeggende:
 "Wat zullen wij dezen menschen doen?
 Want dat er een bekend teeken door hen geschied is,
 is openbaar aan allen, die te Jeruzalem wonen,
 en wij kunnen het niet loochenen;
17 maar opdat het niet meer en meer onder het volk verspreid worde,
 laat ons hen scherpelijk dreigen,
 dat zij niet meer tot eenig mensch in dezen Naam spreken."
18 En als zij ze geroepen hadden,
 zeiden zij hun aan,
 dat zij ganschelijk niet zouden spreken
 noch leeren in den Naam van Jezus.
19 Maar Petrus en Johannes antwoordende,
 zeiden tot hen:
 "Oordeelt gij, of het recht is voor God ulieden meer te hooren dan God;
20 want wij kunnen niet laten te spreken hetgeen wij gezien
 en gehoord hebben."
21 Maar zij dreigden hen nog meer
 en lieten hen gaan,
 niets vindende,
 hoe zij hen straffen zouden,
 om des volks wille,
 want zij verheerlijkten allen God over hetgeen er geschied was;
22 want de mensch was meer dan veertig jaren oud,
 aan welken dit teeken der genezing geschied was.

Petrus en Johannes vrijgelaten. Het gebed der gemeente:

23 En zij losgelaten zijnde kwamen tot de hunnen,
 en verkondigden al wat de Overpriesters en de Ouderlingen tot hen gezegd hadden.
24 En als deze *dat* hoorden,
 hieven zij eendrachtiglijk *hunne* stem op tot God
 en zeiden:
 "HEERE, Gij zijt de God,
 Die gemaakt hebt
 den hemel
 en de aarde

- en de zee
en alle dingen,
Die in dezelve zijn;
25 Die door den mond Davids Uws knechts gezegd hebt:
'Waarom woeden de heidenen
en hebben de volken ijdele dingen bedacht?
26 De Koningen der aarde zijn *te zamen* opgestaan,
en de oversten zijn bijeenvergaderd tegen den HEERE
en tegen Zijne Gezalfde.'
27 Want in waarheid zijn vergaderd tegen Uw heilig Kind Jezus,
Welken Gij gezalft hebt,
beide Herodes
en Pontius Pilatus,
met de heidenen
en de volken Israëls,
28 om te doen al wat Uwe hand en Uw raad te voren bepaald had,
dat geschieden zoude.
29 En nu *dan*, HEERE,
zie op hunne dreigingen,
en geef Uwen dienstknechten met alle vrijmoedigheid Uw Woord te spreken,
30 daarin dat Gij Uwe hand uitstrekt tot genezing,
en dat teekenen en wonderen geschieden door den Naam van Uw heilig Kind Jezus."
31 En als zij gebeden hadden,
werd de plaats, in welke zij vergaderd waren, bewogen,
en zij werden allen vervuld met den Heiligen Geest,
en spraken het Woord Gods met vrijmoedigheid.

Het gemeenteleven:

- 32 En de menigte van degenen, die geloofden,
was één hart en één ziel,
en niemand zeide,
dat iets van hetgeen hij had zijn eigen was,
maar alle dingen waren hun gemeen.
33 En de Apostelen gaven met groote kracht getuigenis
van de opstanding des Heeren Jezus;
en daar was groote genade over hen allen.
34 Want daar was ook niemand onder hen,
die gebrek had;
want zoo velen als er bezitters waren van landen of huizen,
die verkochten zij,
en brachten den prijs der verkochte *goederen*
en leiden *dien* aan de voeten der Apostelen;
35 en aan een iegelijk werd uitgedeeld naar dat elk van noode had.

Het voorbeeld van Barnabas:

- 36 En Joses,
van de Apostelen toegenaamd Barnabas
(t welk is, overgezet zijnde,
een zoon der vertroosting),
een Leviet,
van geboorte uit Cyprus,
37 alzo *hij* eenen akker had,
verkocht *dien*,
en bracht het geld
en leidde het aan de voeten der Apostelen.

5

Ananias en Saffira:

- 1 En een zeker man met name Ananías,
met Saffira zijne vrouw,
verkochte eene have,
- 2 en onttrok van den prijs,
ook met medeweten zijner vrouw,
en bracht een zeker deel
en leide *dat* aan de voeten der Apostelen.
- 3 En Petrus zeide:
"Ananías, waarom heeft de satan uw hart vervuld,
dat gij den Heiligen Geest liegen zoudt
en onttrekken van den prijs des lands?"
- 4 Zoo het gebleven was,
bleef het niet het uwe,
en verkocht zijnde,
was het niet in uwe macht?
Wat is het,
dat gij deze daad in uw hart hebt voorgenomen?
Gij hebt den menschen niet gelogen,
maar Gode."
- 5 En Ananías deze woorden hoorende,
viel neder
en gaf den geest.
En daar kwam groote vreeze over allen,
die dit hoorden.
- 6 En de jongelingen opstaande
schikten hem toe,
en droegen *hem* uit,
en begroeven *hem*.
- 7 En het was omtrent drie uren daarna,
dat ook zijne vrouw daar inkwam,
niet wetende wat er geschied was.
- 8 En Petrus antwoordde haar:
"Zeg mij,
hebt gijlieden het land voor zóóveel verkocht?"
En zij zeide:
"Ja, voor zóóveel."
- 9 En Petrus zeide tot haar:
"Wat is het,
dat gij onder u hebt overéengestemd te verzoeken den Geest des HEEREN?
Zie,
de voeten dergenen,
die uwen man begraven hebben,
zijn voor de deur
en zullen u uitdragen."
- 10 En zij viel terstond neder voor Zijne voeten,
en gaf den geest;
en de jongelingen ingekomen zijnde
vonden haar dood,
en droegen *haar* uit,
en begroeven *haar* bij haren man.
- 11 En daar kwam groote vreeze over de geheele gemeente
en over allen,
die dit hoorden.

Teekenen en wonderen door de Apostelen:

- 12 En door de handen der Apostelen geschiedden
vele teekenen en wonderen onder het volk.
En zij waren allen eendrachtiglijk in het voorhof Salomo's.
- 13 En van de anderen durfde niemand zich bij hen voegen.
Maar het volk hield hen in groote achting;
- 14 en daar werden er meer en meer toegedaan,
dien den Heere geloofden,
menigten beide van mannen en vrouwen:
- 15 alzoo dat zij de krankten uitdroegen op de straten
en leiden op bedden en beddekens,
opdat, als Petrus kwam,
ook maar de schaduw iemand van hen beschaduwden mocht.
- 16 En ook de menigte uit de omliggende steden kwam gezamenlijk te Jeruzalem,
brengende krankten
en die van onreine geesten gekweld waren,
welke allen genezen werden.

Wederom gevangengenomen, wonderbaar bevrijd:

- 17 En de Hoogepriester stond op,
en allen die met hem waren,
(welke was de sekte der Sadduceërs),
en werden vervuld met nijdigheid,
- 18 en sloegen hunne handen aan de Apostelen
en zetten hen in de algemeene gevangenis.
- 19 Maar de Engel des HEEREN opende des nachts de deuren der gevangenis,
en leidde hen uit,
en zeide:
- 20 "Gaat henen,
en staat
en spreekt in den tempel tot het volk
alle de woorden dezès levens."
- 21 Als zij nu *dit* gehoord hadden,
gingen zij tegen den morgenstond in den tempel
en leerden.
Maar de Hoogepriester en die met hem waren,
gekomen zijnde,
riepen den Raad te zamen
en alle de oudsten der kinderen Israëls,
en zonden naar den kerker om hen te halen.
- 22 Doch als de dienaars daar kwamen,
vonden zij hen in de gevangenis niet,
maar keerden weder
en boodschapten *dit*,
- 23 zeggende:
"Wij vonden wel den kerker met alle verzekerdheid toegesloten,
en de wachters buiten staande voor de deuren,
maar als wij *die* geopend hadden,
vonden wij niemand daar binnen."

Wederom voor den Raad. Gamaliël:

- 24 Toen nu de Hoogepriester
en de hoofdman des tempels
en de Overpriesters deze woorden hoorden,
werden zij twijfelmoedig over hen,
wat toch dit worden zou.
- 25 En daar kwam een
en boodschapte hun,

zeggende:
"Zie,
de mannen die gij in de gevangenis gezet hebt,
staan in den tempel
en leeren het volk."
26 Toen ging de hoofdman henen met de dienaren,
en bracht hen,
doch niet met geweld;
(want zij vreesden het volk,
opdat zij niet gesteenigd wierden);
27 en als zij hen gebracht hadden,
stelden zij hen voor den Raad;
en de Hoogepriester vraagde hen
en zeide:
28 "Hebben wij u niet ernstiglijk aangezegd,
dat gij in dezen Naam niet zoudt leeren?
En zie,
gij hebt met deze uwe leer Jeruzalem vervuld,
en gij wilt het bloed van dezen mensch over ons brengen."
29 Maar Petrus en de Apostelen antwoordden
en zeiden:
"Men moet Gode meer gehoorzaam zijn dan den menschen.
30 Den God onzer vaderen heeft Jezus opgewekt,
welken gij omgebracht hebt,
hangende Hem aan het hout.
31 Dezen heeft God door Zijne rechterhand verhoogd
tot eenen Vorst en Zaligmaker,
om Israël te geven bekeering
en vergeving der zonden.
32 En wij zijn Zijne getuigen van deze woorden,
en ook de Heilige Geest,
Welken God gegeven heeft dengenen,
die Hem gehoorzaam zijn."
33 Als zij nu *dit* hoorden,
berstte hun het *hart*,
en zij hielden raad om hen te dooden.
34 Maar een zeker Farizeër stond op in den Raad,
met name Gamaliël,
een leeraar der wet,
in waarde gehouden bij al het volk,
en gebood dat men de Apostelen een weinig zoude doen *buitenstaan*,
35 en zeide tot hen:
"Gij Israëlietische mannen,
ziet vóór u,
wat gij doen zult aangaande deze menschen.
36 Want vóór deze dagen stond Theudas op,
zeggende dat hij wat was,
dien een getal van omtrent vierhonderd mannen aanhing:
welke is omgebracht,
en allen, die hem gehoor gaven,
zijn verstrooid
en tot niet geworden.
37 Na hem stond op Judas de Galileër,
in de dagen der beschrijving,
en maakte veel volk afvallig achter zich:
en deze is óók vergaan,
en allen, die hem gehoor gaven,
zijn verstrooid geworden.

38 En nu zeg ik ulieden,
houdt af van deze menschen
en laat ze *gaan*;
want indien deze raad of dit werk uit menschen is,
zoo zal het gebroken worden;
39 maar indien het uit God is,
zoo kunt gij dat niet breken;
opdat gij niet misschien gevonden wordt ook tegen God te strijden."
40 En zij gaven hem gehoor;
en als zij de Apostelen tot zich geroepen hadden,
geeselden zij hen,
en geboden *hun*,
dat zij niet zouden spreken in den Naam van Jezus,
en lieten ze gaan.
41 Zij dan gingen henen van het aangezicht des Raads,
verblijd zijnde,
dat zij waren waardig geweest om Zijns Naams wil smaadheid te lijden;
42 en zij hielden niet *òp* alle dagen in den tempel
en bij de huizen te leeren
en Jezus Christus te verkondigen.

6

De instelling der diakenen:

1 En in dezelfde dagen,
als de discipelen vermenigvuldigden,
ontstond eene murmureering der Griekschen tegen de Hebreërs,
omdat hunne weduwen in de dagelijksche bediening verzuimd werden.
2 En de twaalve riepen de menigte der discipelen tot zich,
en zeiden:
"Het is niet behoorlijk,
dat wij het Woord Gods nalaten
en de tafelen dienen.
3 Ziet dan om, broeders,
naar zeven mannen uit u,
die *goede* getuigenis hebben,
vol des Heiligen Geestes en der wijsheid,
welke wij mogen stellen over deze noodige zaak;
4 maar wij zullen volharden in het gebed
en in de bediening des Woords."
5 En dit woord behaagde aan al de menigte;
en zij verkozen
Stefanus, eenen man vol des geloofs en des Heiligen Geestes,
en Filippus,
en Prochorus,
en Nicanor,
en Timon,
en Parmenas,
en Nicolaüs, een Jodengenoot van Antiochië;
6 welke zij voor de Apostelen stelden;
en *deze*, als zij gebeden hadden,
leiden hun de handen op.
7 En het Woord Gods wies,
en het getal der discipelen vermenigvuldigde te Jeruzalem zeer,
en een groote schare der Priesteren werd den geloove gehoorzaam.

Stefanus gevangengenomen:

8 En Stefanus,

vol geloof en kracht,
deed wonderen en groote teekenen onder het volk.
9 En daar stonden òp sommigen,
die waren van de Synagoge genaamd
der Libertijnen,
en der Cyreneërs,
en der Alexandrijnen,
en dergenen, die van Cilicië en Azië waren,
en twistten met Stefanus;
10 en zij konden niet wederstaan de wijsheid en den Geest,
door Welken hij sprak.
11 Toen maakten zij mannen op,
die zeiden:
"Wij hebben hem hooren spreken lasterlijke woorden
tegen Mozes en God";
12 en zij beroerden het volk en de Ouderlingen en de Schriftgeleerden,
en *hem* aanvallende grepen zij hem
en leidden *hem* voor den raad,
13 en stelden valsche getuigen
die zeiden:
"Deze mensch houdt niet òp lasterlijke woorden te spreken
tegen deze heilige plaats en de wet;
14 want wij hebben hem hooren zeggen,
dat deze Jezus de Nazarener deze plaats zal verbreken
en *dat* Hij de zeden veranderen zal,
die ons Mozes overgeleverd heeft."
15 En allen, die in den Raad zaten,
de oogen op hem houdende,
zagen zijn aangezicht als het aangezichts eens Engels.

7

Stefanus voor den Raad:

1 En de Hoogepriester zeide:
"Zijn dan deze dingen alzóó?"
2 En hij zeide:
"Gij mannen broeders en vaders,
hoort toe.
De God der heerlijkheid verscheen onzen vader Abraham
nog zijnde in Mesopotamië,
eer hij woonde in Haran,
3 en zeide tot hem:
'Ga uit uw land
en uit uw maagschap
en kom in een land,
dat Ik u wijzen zal.'
4 Toen ging hij uit het land der Chaldeërs,
en woonde in Haran.
En van daar, nadat zijn vader gestorven was,
bracht Hij hem over in dit land,
waar gij nu in woont;
5 en Hij gaf hem geen erfdeel in hetzelfde,
ook niet eenen voetstap,
en beloofde dat Hij hem hetzelfde tot eene bezitting geven zoude,
en zijnen zede na hem,
als hij *nog* geen kind had.
6 En God sprak alzóó,
dat zijn zaad vreemdeling zijn zoude in een vreemd land,

en *dat* zij het zouden dienstbaar maken
en kwalijk behandelen vierhonderd jaren;
7 'en het volk, dat zij dienen zullen,
zal Ik oordeelen,'
sprak God,
'en daarna zullen zij uitgaan,
en zij zullen Mij dienen in deze plaats.'
8 En Hij gaf hem het verbond der besnijdenis;
en alzóó gewon hij Isaäk,
en besneed hem op den achtsten dag;
en Isaäk *gewon* Jakob,
en Jakob de twaalf Patriarchen.
9 En de Patriarchen nijdig zijnde
verkochten Jozef *om* naar Egypte *gebracht te worden*;
en God was met hem,
10 en verlostte hem uit alle zijne verdrukkingen
en gaf hem genade en wijsheid voor Farao den koning van Egypte,
en hij stelde hem tot een overste over Egypte
en zijn geheele huis.
11 En daar kwam een hongersnood over het geheele land van Egypte en Kanaän,
en groote benauwdheid,
en onze vaderen vonden geen spijze.
12 Maar als Jakob hoorde dat in Egypte koren was,
zond hij onze vaderen de eerste maal uit;
13 en in de tweede *reis* werd Jozef zijnen broederen bekend,
en het geslacht van Jozef werd aan Farao openbaar.
14 En Jozef zond henen
en ontbood zijnen vader Jakob
en al zijn geslacht,
bestaande in vijfenzeventig zielen.
15 En Jakob kwam af in Egypte,
en stierf, hij zelf en onze vaderen;
16 en zij werden overgebracht naar Sichem,
en gelegd in het graf,
hetwelk Abraham gekocht had voor eene som gelds van de zonen van Hemor,
den vader van Sichem.
17 Maar als nu de tijd der belofte,
die God aan Abraham gezworen had,
genaakte,
wies het volk
en vermenigvuldigde in Egypte;
18 totdat een ander koning opstond,
die Jozef niet gekend had.
19 Deze gebruikte listigheid tegen ons geslacht
en handelde kwalijk met onze vaderen,
zoodat zij hunne jonge kinderen moesten wegwerpen,
opdat zij niet zouden voorttelen.
20 In welken tijd Mozes werd geboren
en was uitnemend schoon;
welke drie maanden opgevoed werd in het huis zijns vaders;
21 en als hij weggeworpen was,
nam hem de dochter van Farao op,
en voedde hem voor zichzelf op tot eenen zoon.
22 En Mozes werd onderwezen in alle wijsheid der Egyptenaren,
en was machtig in woorden en in werken.
23 Als hem nu de tijd van veertig jaren vervuld was,
kwam *hem* in zijn hart zijne broeders de kinderen Israëls te bezoeken.
24 En ziende eenen die onrecht leed,

- beschermd hij *hem*
en wreekte dengene, dien overlast geschiedde,
en versloeg den Egyptenaar.
- 25 En hij meende, dat zijn broeders zouden verstaan,
dat God door zijne hand hun verlossing geven zoude;
maar zij hebben het niet verstaan.
- 26 En den volgenden dag werd hij van hen gezien,
daar zij vochten,
en hij drong ze tot vrede,
zeggende:
'Mannen, gij zijt broeders;
waarom doet gij elkander ongelijk?'
- 27 En die zijnen naaste ongelijk deed, verstiet hem,
zeggende:
'Wie heeft u tot een overste en rechter over ons gesteld?
28 Wilt gij mij *óók* ombrengen,
gelijkerwijs gij gisteren den Egyptenaar omgebracht hebt?'
- 29 En Mozes vluchtte op dat woord,
en werd een vreemdeling in het land Midian,
waar hij twee zonen gewon.
- 30 En als veertig jaren vervuld waren,
verscheen hem de Engel des HEEREN in de woestijn
van den berg Sinai,
in een vlamig vuur van het doornbosch.
- 31 Mozes nu, *dat* ziende,
verwonderde zich over het gezicht;
en als hij derwaarts ging om *dat* te bezien,
zoo geschiedde eene stem des HEEREN tot hem,
- 32 *zeggende*: 'Ik ben de God uwer vaderen,
de God Abrahams
en de God Isaäks
en de God Jakobs.'
En Mozes werd zeer bevende,
en durfde *het* niet bezien.
- 33 En de HEERE zeide tot hem:
'Ontbind de schoenen van uwe voeten,
want de plaats, in welke gij staat, is heilig land.
- 34 Ik heb duidelijk gezien de mishandeling Mijns volks,
dat in Egypte is,
en Ik heb hun zuchten gehoord,
en ben nedergekomen om hen daaruit te verlossen;
en nu kom herwaarts,
Ik zal u naar Egypte zenden.'
- 35 Dezen Mozes, welken zij verloochend hadden,
zeggende:
'Wie heeft u tot een overste en rechter gesteld',
dezen *zeg ik* heeft God tot een overste en verlosser gezonden
door de hand des Engels,
die hem verschenen was in het doornbosch.
- 36 Deze heeft hen uitgeleid,
doende wonderen
en teekenen in 't land van Egypte
en in de Roode zee,
en in de woestijn veertig jaren.
- 37 Deze is de Mozes,
die tot de kinderen Israëls gezegd heeft:
'De HEERE uw God zal u eenen Profeet verwekken
uit uwe broederen

gelijk mij:
Dien zult gij hooren.'

38 Deze is het,
die in de vergadering *des volks* in de woestijn was met den Engel,
die tot hem sprak op den berg Sinaï,
en *met* onze vaderen;
welke de levende woorden ontving,
om ons *die* te geven;

39 denwelken onze vaderen niet wilden gehoorzaam zijn,
maar verwierpen *hem*,
en keerden met hunne harten *weder* naar Egypte,

40 zeggende tot Aäron:
'Maak ons goden,
die voor ons henengaan;
want *wat* dezen Mozes *aangaat*, die ons uit het land van Egypte geleid heeft,
wij weten niet wat hem geschied is.'

41 En zij maakten een kalf in die dagen,
en brachten offerande tot den afgod,
en verheugden zich in de werken hunner handen.

42 En God keerde Zich en gaf hen over,
dat zij het heir des hemels dienden,
gelijk geschreven is in het boek der Profeten:
'Hebt gij ook slachtofferen en offeranden Mij opgeofferd,
veertig jaren in de woestijn, gij huis Israëls?'

43 Ja, gij hebt opgenomen den tabernakel Molochs,
en het gesternte uws Gods Remfan,
de afbeeldingen, die gij gemaakt hebt
om die te aanbidden:
en Ik zal u overvoeren op gene *zijde* van Babylonië.'

44 De Tabernakel der getuigenis was onder onze vaderen in de woestijn,
gelijk geordineerd had Hij,
die tot Mozes zeide,
dat hij denzelven maken zoude naar de afbeelding,
die hij gezien had:

45 welken ook onze vaderen ontvangen hebbende,
met Jozua gebracht hebben in het *land*,
dat de heidenen bezaten,
die God verdreven heeft van het aangezicht onzer vaderen,
tot de dagen Davids toe;

46 dewelke voor God genade gevonden heeft,
en begeerd heeft te vinden een woonstede voor den God Jakobs.

47 En Salomo bouwde hem een huis.
48 Maar de Allerhoogste woont niet in tempelen met handen gemaakt,
gelijk de Profeet zegt:

49 "'De hemel is Mij een troon,
en de aarde een voetbank Mijner voeten:
hoedanig huis zult gij Mij bouwen,"
zegt de HEERE,
"of welke is de plaats Mijner ruste.

50 Heeft niet Mijne hand alle deze dingen gemaakt?'"

51 Gij hardnekkigen en onbesnedenen van harten en ooren,
gij wederstaat altijd den Heiligen Geest,
gelijk uwe vaderen *alzóó* ook gij.

52 Wien van de Profeten hebben uwe vaderen niet vervolgd?
En zij hebben gedood dengenen,
die te voren verkondigd hebben de komst des Rechtvaardigen,
van Welken gijlieden nu verraders en moorders geworden zijt,
gij, die de wet ontvangen hebt door bestellingen der Engelen,

53

en hebt ze niet gehouden."

Stefanus' dood. De gemeente vervolgd:

- 54 Als zij nu dit hoorden,
berstten hunne harten
en zij knersten de tanden tegen hem.
- 55 Maar hij vol zijnde des Heiligen Geestes,
en de oogen houdende naar den hemel,
zag de heerlijkheid Gods,
en Jezus staande ter rechterhand Gods;
- 56 en hij zeide:
"Zie,
ik zie de hemelen geopend,
en de Zoon des menschen ter rechterhand Gods."
- 57 Maar zij roepende met groote stem,
stopten hunne ooren,
en vielen eendrachtiglijk op hem aan,
- 58 en wierpen hem ter stad uit,
en steenigden *hem*.
En de getuigen leiden hunne kleederen af aan de voeten eens jongelings
genaamd Saulus,
- 59 en zij steenigden Stefanus,
aanroepende
en zeggende:
"Heere Jezus, ontvang mijnen geest."
- 60 En vallende op de knieën riep hij met groote stem:
"Heere, reken hun deze zonde niet toe."
En als hij dat gezegd had,
ontsliep hij.

8

- 1 En Saulus had mede een welbehagen aan zijnen dood.
En daar werd te dien dage eene groote vervolging tegen de gemeente,
die te Jeruzalem was,
en zij werden allen verstrooid door de landen van Judéa en Samarië,
behalve de Apostelen.
- 2 En *eenige* Godvruchtige mannen droegen Stefanus te zamen *ten grave*,
en maakten rouw over hem.
- 3 En Saulus verwoestte de gemeente,
gaande in de huizen;
en trekkende mannen en vrouwen,
leverde hij ze over in de gevangenis.

Filippus te Samarië. Simon de toovenaar:

- 4 Zij dan nu,
die verstooïd waren,
gingen *het land* door
en verkondigden het woord.
- 5 En Filippus kwam af in de stad van Samarië,
en predikte hun Christus.
- 6 En de scharen hielden zich eendrachtiglijk aan hetgeen van Filippus gezegd werd,
dewijl zij hoorden
en zagen de teekenen,
die hij deed.
- 7 Want van velen, die onreine geesten hadden,
gingen *dezelve* uit,
roepende met groote stem,

8 en vele geraakten en kreupelen werden genezen;
en daar werd groote blijdschap in die stad.

9 En een zeker man met name Simon was te voren in de stad
pleegende tooverij,
en verrukkende de zinnen des volks van Samarië,
zeggende van zichzelf,
dat hij wat groots was;

10 welken zij allen aanhingen,
van den kleine tot den groote,
zeggende:
"Deze is de groote kracht Gods."

11 En zij hingen hem aan,
omdat hij eenen langen tijd met tooverijen hunne zinnen verrukt had.

12 Maar toen zij Filippus geloofden,
die het Evangelie van het Koninkrijk Gods
en *van* den Naam van Jezus Christus verkondigde,
werden zij gedoopt,
beide mannen en vrouwen.

13 En Simon geloofde ook zelf,
en gedoopt zijnde bleef gedurig bij Filippus;
en ziende de teekenen en groote krachten, die daar geschiedden,
ontzette hij zich.

14 Als nu de Apostelen, die te Jeruzalem waren, hoorden,
dat Samarië het woord Gods aangenomen had,
zonden zij tot hen Petrus en Johannes,
dewelke afgekomen zijnde

15 baden voor hen,
dat zij den Heiligen Geest ontvangen mochten;

16 (want hij was nog op niemand van hen gevallen,
maar zij waren alleen gedoopt in den Naam des Heeren Jezus).

17 Toen leiden zij de handen op hen,
en zij ontvingen den Heiligen Geest.

18 En als Simon zag,
dat door de oplegging van de handen der Apostelen de Heilige Geest gegeven werd,
zoo bood hij hun geld aan,

19 zeggende:
"Geeft ook mij deze macht,
opdat, zoo wien ik de handen opleg,
hij den Heiligen Geest ontvang."

20 Maar Petrus zeide tot hem:
"Uw geld zij met u ten verderve,
omdat gij gemeend hebt,
dat de gave Gods door geld verkregen wordt.

21 Gij hebt geen deel noch lot in dit woord,
want uw hart is niet recht voor God.

22 Bekeer u dan van deze uwe boosheid,
en bid God,
of misschien u deze overlegging uws harten vergeven wierd,
want ik zie,

23 dat gij zijt in eene gansch bittere gal
en samenknopping der ongerechtigheid."

24 Doch Simon antwoordende zeide:
"Bidt gijlieden voor mij tot den Heere,
opdat niets over mij kome van hetgeen gij gezegd hebt."

25 Zij dan nu,
als zij het woord des Heeren betuigd en gesproken hadden,
keerden weder naar Jeruzalem,
en verkondigden het Evangelie *in* vele vlekken der Samaritanen.

Filippus en de kamerling:

- 26 En een Engel des HEEREN sprak tot Filippus,
zeggende:
"Sta op
en ga henen tegen het Zuiden op den weg,
die van Jeruzalem afdaalt naar Gaza,
welke woest is."
- 27 En hij stond op
en ging henen.
En zie,
een Moorman, een kamerling *en* een machtig heer van Candacé de koningin der Mooren,
die over al haren schat was,
welke was gekomen om aan te bidden te Jeruzalem;
- 28 en hij keerde wederom,
en zat op zijnen wagen,
en las den Profeet Jesaja.
- 29 En de Geest zeide tot Filippus:
"Ga toe
en voeg u bij dezen wagen."
- 30 En Filippus liep toe,
en hoorde hem den Profeet Jesaja lezen,
en zeide:
"Verstaat gij ook hetgeen gij leest?"
- 31 En hij zeide:
"Hoe zoude ik toch kunnen,
zoo mij niet iemand onderricht?"
En hij bad Filippus,
dat hij zoude opkomen
en bij hem zitten.
- 32 En de plaats der Schriftuur, die hij las,
was deze:
"Hij is gelijk een schaap ter slachting geleid;
en gelijk een lam stemmeloo is voor dien, die het scheert,
alzóó doet Hij Zijnen mond niet open.
- 33 In Zijne vernedering is zijn oordeel weggenomen,
en wie zal Zijn geslacht verhalen?
Want Zijn leven wordt van de aarde weggenomen."
- 34 En de kamerling antwoordde Filippus
en zeide:
"Ik bid u,
van wien zegt de Profeet dit,
van zichzelf
of van iemand anders?"
- 35 En Filippus deed zijnen mond open,
en beginnende van die Schrift,
verkondigde hem Jezus.
- 36 En als zij overweg reisden,
kwamen zij aan een zeker water,
en de kamerling zeide:
"Zie daar water:
wat verhindert mij gedoopt te worden?"
- 37 En Filippus zeide:
"Indien gij van ganscher harte gelooft,
zoo is het geoorloofd."
En hij antwoordende zeide:
"Ik geloof, dat Jezus Christus de Zoon Gods is."
- 38 En hij gebood den wagen stil te houden,

en zij daalden beiden af in het water,
zoo Filippus als de kamerling,
en hij doopte hem.
39 En toen zij uit het water waren opgeklimmen,
nam de Geest des HEEREN Filippus weg,
en de kamerling zag hem niet meer;
want hij reisde zijnen weg met blijdschap.
40 Maar Filippus werd gevonden te Azótus;
en *het land* doorgaande,
verkondigde hij het Evangelie *in* alle steden,
tot hij te Cesaréa kwam.

9

Paulus naar Damascus:

1 En Saulus blazende nog dreiging en moord tegen de discipelen des HEEREN,
ging tot den Hoogepriester,
2 en begeerde brieven van hem naar Damascus aan de Synagogen,
opdat, zoo hij eenigen, die van dien weg waren, vond,
hij *dezelve*, beide mannen en vrouwen,
zoude gebonden brengen naar Jeruzalem.
3 En als hij reisde,
is het geschied,
dat hij nabij Damascus kwam,
en hem omscheen snellijk een licht van den hemel;
4 en ter aarde gevallen zijnde,
hoorde hij eene stem,
die tot hem zeide:
"Saul, Saul, wat vervolgt gij Mij?"
5 En hij zeide:
"Wie zijt Gij, Heere?"
En de Heere zeide:
"Ik ben Jezus, Dien gij vervolgt:
het is u hard de verzenen tegen de prikkels te slaan."
6 En hij bevende en verbaasd zijnde, zeide:
"Heere, wat wilt gij,
dat ik doen zal?"
En de Heere *zeide* tot hem:
"Sta op
en ga in de stad,
en u zal *aldaar* gezegd worden wat gij doen moet."
7 En de mannen, die met hem overweg reisden,
stonden verbaasd,
hoorende wel de stem,
maar niemand ziende.
8 En Saulus stond op van de aarde:
en als hij zijne oogen opendeed,
zag hij niemand;
en zij hem bij de hand leidende,
brachten hem te Damascus.
9 En hij was drie dagen,
dat hij niet zag,
en at niet
en dronk niet.

Paulus en Ananias te Damascus:

10 En daar was een zeker discipel te Damascus,
met name Ananias;

- en de Heere zeide tot hem in een gezicht:
"Ananías!"
En hij zeide:
"Zie *hier ben ik*, Heere."
- 11 En de Heere *zeide* tot hem:
"Sta op,
en ga in de straat genaamd de Rechte,
en vraag in het huis van Judas naar *eenen*,
met name Saulus van Tarsus;
want zie,
hij bidt,
- 12 en hij heeft een gezicht gezien,
dat een man met name Ananias inkwam
en hem de hand opleide,
opdat hij wederom ziende wierd."
- 13 En Ananias antwoordde:
"Heere, ik heb uit velen gehoord van dezen man,
hoeveel kwaad hij Uw heiligen in Jeruzalem gedaan heeft;
14 en hij heeft hier macht van de Overpriesters om te binden allen,
die Uwen Naam aanroepen."
- 15 Maar de Heere zeide tot hem:
"Ga henen,
want deze is mij een uitverkoren vat
om Mijnen Naam te dragen
voor de heidenen
en de koningen
en de kinderen Israëls;
16 want Ik zal hem toonen hoeveel hij lijden moet om Mijnen Naam."
- 17 En Ananias ging henen
en kwam in het huis,
en de handen op hem leggende,
zeide hij:
"Saul, broeder, de Heere heeft mij gezonden,
namelijk Jezus, Die u verschenen is op den weg,
dien gij kwaamt,
opdat gij weder ziende
en met den Heiligen Geest vervuld zoudt worden."
- 18 En terstond vielen af van zijne oogen gelijk als schellen,
en hij werd terstond wederom ziende,
en stond op,
en werd gedoopt;
- 19 en als hij spijsze genomen had,
werd hij versterkt.

Paulus predikt in Damascus:

- En Saulus was sommige dagen bij de discipelen,
die te Damascus waren;
- 20 en hij predikte terstond Christus in de Synagogen,
dat Hij de Zoon Gods is.
- 21 En zij ontzetten zich allen,
die het hoorden,
en zeiden:
"Is deze niet degene,
die te Jeruzalem verstoorde die dezen Naam aanriepen,
en die daarom hier gekomen is,
opdat hij dezelve gebonden zoude brengen tot de Overpriesters?"
- 22 Doch Saulus werd meer en meer bekrachtigd,
en overtuigde de Joden, die te Damascus woonden,

bewijzende dat Deze de Christus is.

Paulus vlucht uit Damascus en komt te Jeruzalem:

- 23 En als vele dagen verlopen waren,
zoo hielden de Joden te zamen raad
om hem te dooden;
- 24 maar hunne lage werd Saulus bekend.
En zij bewaarden de poorten,
beide des daags en des nachts,
opdat zij hem dooden mochten;
- 25 doch de discipelen namen hem des nachts
en lieten *hem* neder door den muur,
hem aflatende in eene mand.
- 26 Saulus nu te Jeruzalem gekomen zijnde,
poogde zich bij de discipelen te voegen;
maar zij vreesden hem allen,
niet geloovende dat hij een discipel was.
- 27 Maar Barnabas hem tot zich nemende,
leidde *hem* tot de Apostelen,
en verhaalde hun hoe hij op den weg den Heere gezien had,
en dat Hij tot hem gesproken had,
en hoe hij te Damascus vrijmoediglijk gesproken had in den Naam van Jezus.
- 28 En hij was met hen ingaande en uitgaande te Jeruzalem;
- 29 en vrijmoediglijk sprekende in den Naam des Heeren Jezus,
sprak hij ook
en handelde tegen de Grieksche *Joden*;
maar deze trachtten hem te dooden.
- 30 Doch de broeders *dit* verstaande,
geleidden hem tot Cesaréa,
en zonden hem af naar Tarsus.

De gemeente neemt toe:

- 31 De gemeenten dan door geheel Judéa en Galiléa en Samarië hadden vrede,
en werden gesticht;
en wandelende in de vreeze des Heeren
en de vertroosting des Heiligen Geestes,
werden *zij* vermenigvuldigd.

Petrus en Eneas:

- 32 En het geschiedde als Petrus alom doortrok,
dat hij ook afkwam tot de heiligen,
die te Lydda woonden.
- 33 En aldaar vond hij een zeker mensch met name Eneas,
die acht jaren te bed gelegen had,
welke was geraakt.
- 34 En Petrus zeide tot hem:
"Eneas,
Jezus Christus maakt u gezond;
sta op
en spreid uzelf *het bed*."
En hij stond terstond op.
- 35 En zij zagen hem allen,
die te Lydda en Saróna woonden,
dewelke zich bekeerden tot den Heere.

Petrus en Dorcas:

- 36 En te Joppe was een zekere discipelin met name Tabitha,
hetwelk overgezet zijnde is gezegd Dorcas.

Deze was vol van goede werken en aalmoezen, die zij deed.
37 En het geschiedde in die dagen,
dat zij krank werd
en stierf;
en als zij haar gewasschen hadden,
leiden zij haar in de opperzaal.
38 En alzoo Lydda nabij Joppe was,
de discipelen hoorende dat Petrus aldaar was,
zonden twee mannen tot hem,
biddende dat hij niet zoude vertoeven tot hen te komen.
39 En Petrus stond op
en ging met hen;
welken zij, als hij daar gekomen was, in de opperzaal leidden;
en alle de weduwen stonden bij hem,
weenende
en toonende de rokken en kleederen,
die Dorcas gemaakt had,
als zij bij haar was.
40 Maar Petrus hebbende *hen* allen uitgedreven,
knielde neder
en bad;
en zich keerende tot het lichaam
zeide hij:
"Tabitha, sta op."
En zij deed hare oogen open,
en Petrus gezien hebbende
zat zij overeind;
41 en hij gaf haar de hand
en richtte ze op,
en de heiligen en de weduwen geroepen hebbende,
stelde hij ze levend vóór *hen*.
42 En *dit* werd bekend door geheel Joppe,
en velen geloofden in den Heere.
43 En het geschiedde,
dat hij vele dagen te Joppe bleef
bij eenen zekeren Simon,
eenen lederbereider.

10

Petrus en Cornelius:

1 En daar was een zeker man te Cesaréa
met name Cornelius,
een hoofdman over honderd,
uit de bende genaamd de Italiaansche,
2 Godzalig,
en vreezende God met geheel zijn huis,
en doende vele aalmoezen aan het volk,
en God geduriglijk biddende.
3 *Deze* zag in een gezicht klaarlijk omtrent de negende ure des daags
een Engel Gods tot hem inkomen,
en tot hem zeggende:
"Cornelius!"
4 En hij de oogen op hem houdende
en zeer bevreesd geworden zijnde,
zeide:
"Wat is het Heere?"
En hij zeide tot hem:

"Uwe gebeden en uwe aalmoezen zijn tot gedachtenis opgekomen voor God.
5 En nu, zend mannen naar Joppe
en ontbied Simon, die toegenaamd wordt Petrus:
6 deze ligt te huis bij eenen zekeren Simon, lederbereider,
die *zijn* huis heeft bij de zee;
deze zal u zeggen wat gij doen moet."
7 En als de Engel, die tot Cornelius sprak,
weggegaan was,
riep hij twee van zijne huisknechten,
en eenen Godzaligen krijgsknecht van degenen,
die gedurig bij hem waren:
8 en als hij hun alles verhaald had,
zond hij hen naar Joppe.
9 En des anderen daags,
terwijl deze reisden
en nabij de stad kwamen,
klom Petrus op het dak om te bidden,
omtrent de zesde ure.
10 En hij werd hongerig
en begeerde te eten;
en terwijl zij het bereidden,
viel over hem eene vertrekking van zinnen,
11 en hij zag den hemel geopend,
en een zeker vat tot hem nederdalen,
gelijk een groot linnen laken,
aan de vier hoeken gebonden,
en nedergelaten op de aarde;
12 in hetwelk waren alle de viervoetige *dieren* der aarde,
en de wilde en de kruipende *dieren*,
en de vogelen des hemels.
13 En daar geschiedde eene stem tot hem:
"Sta òp Petrus,
slacht
en eet."
14 Maar Petrus zeide:
"Geenszins Heere;
want ik heb nooit gegeten iets dat gemeen of onrein was."
15 En eene stem *geschiedde* wederom ten tweeden male tot hem:
"Hetgeen God gereinigt heeft zult gij niet gemeen maken."
16 En dit geschiedde tot driemaal;
en het vat werd wederom opgenomen in den hemel.
17 En alzo Petrus bij zichzelf twijfelde,
wat toch het gezicht mocht zijn,
dat hij gezien had:
zie,
de mannen die van Cornelius afgezonden waren,
gevraagd hebbende naar het huis van Simon,
stonden aan de poort;
18 en *iemand* geroepen hebbende vraagden zij,
of Simon toegenaamd Petrus daar te huis lag.
19 En als Petrus over dat gezicht nadacht,
zeide de Geest tot hem:
"Zie,
drie mannen zoeken u;
20 daarom sta op,
ga af,
en reis met hen,
niet twijfelende;

want Ik heb hen gezonden."

21 En Petrus ging af tot de mannen,
die van Cornelius tot hem gezonden waren,
en zeide:
"Zie,
ik ben het,
dien gij zoekt;
wat is de oorzaak waarom gij hier zijt?"

22 En zij zeiden:
"Cornelius,
een hoofdman over honderd,
een rechtvaardig man,
en vreezende God,
en die *goede* getuigenis heeft van het gansche volk der Joden,
is door Goddelijke openbaring vermaand van eenen heiligen Engel,
dat hij u zoude ontbieden te zijnen huize,
en dat hij van u woorden *der zaligheid* zoude hooren."

23 Als hij hen dan ingeroepen had,
ontving hij hen in huis.
Doch des anderen daags ging Petrus met hen henen,
en sommigen der broederen, die van Joppe waren,
gingen met hem.

24 En des anderen daags kwamen zij te Cesaréa.
En Cornelius verwachtte hen,
tezamen geroepen hebbende die van zijn maagschap en bijzondere vrienden.

25 En als het geschiedde dat Petrus inkwam,
ging hem Cornelius te gemoet,
en vallende aan *zijne* voeten aanbad hij.

26 Maar Petrus richtte hem op,
zeggende:
"Sta op,
ik ben ook zelf een mensch."

27 En met hem sprekende ging hij in,
en vond er velen,
die samengekomen waren;

28 en hij zeide tot hen:
"Gij weet,
hoe het een Joodschen man ongeoorloofd is zich te voegen
of te gaan tot eenen vreemde;
doch God heeft mij getoond,
dat ik geen mensch zoude gemeen of onrein heeten.

29 Daarom ben ik ook zonder tegenspreken gekomen,
ontboden zijnde.
Zoo vraag ik dan,
om wat reden gijlieden mij hebt ontboden."

30 Cornelius zeide:
"Vóór vier dagen was ik vastende tot deze ure toe,
en ter negende ure bad ik in mijn huis;

31 en zie,
een man stond vóór mij in een blinkend kleed,
en zeide:
'Cornelius,
uw gebed is verhoord
en uwe aalmoezen zijn voor God gedacht geworden.

32 Zend dan naar Joppe
en ontbied Simon, die toegenaamd wordt Petrus:
deze ligt te huis in het huis van Simon den lederbereider aan de zee,
welke hier gekomen zijnde tot u spreken zal.'

33 Zoo heb ik dan van stonde aan tot u gezonden,
en gij hebt wèl gedaan,
dat gij hier gekomen zijt.
Wij zijn dan allen nu *hier* tegenwoordig voor God,
om te hooren al hetgeen u van God bevolen is."

34 En Petrus den mond opendoende zeide:
"Ik verneem in der waarheid,
dat God geen aannemer des persoons is;
35 maar in allen volke is die Hem vreest en gerechtigheid werkt,
Hem aangenaam.
36 *Dit is* het woord, dat Hij gezonden heeft den kinderen Israëls,
verkondigende vrede door Jezus Christus:
deze is een Heer van allen.
37 Gijlieden weet de zaak,
die geschied is door geheel Judéa,
beginnende van Galiléa,
na den doop welken Johannes gepredikt heeft,
38 *aangaande* Jezus van Nazaret,
hoe Hem God gezalfd heeft met den Heiligen Geest en met kracht;
Welke het land doorgegaan is,
goed doende
en genezende allen die van den duivel overweldigd waren;
want God was met Hem.

39 En wij zijn getuigen van al hetgeen Hij gedaan heeft,
beide in het Joodsche land en te Jeruzalem;
Welken zij gedood hebben,
Hem hangende aan een hout.
40 Dezen heeft God opgewekt ten derden dage,
en gegeven dat Hij openbaar zoude worden,
41 niet al den volke,
maar den getuigen,
die van God te voren verkoren waren,
ons *namelijk* die met Hem gegeten en gedronken hebben,
nadat Hij uit de dooden opgestaan was;
42 en Hij heeft ons geboden den volke te prediken en te betuigen,
dat Hij is Degene,
Die van God verordineerd is tot een Rechter van levenden en dooden.

43 Dezen geven getuigenis alle de Profeten,
dat een iegelijk, die in Hem gelooft,
vergeving der zonden ontvangen zal door Zijnen Naam."

44 Als Petrus nog deze woorden sprak,
viel de Heilige Geest op allen,
die het woord hoorden.

45 En de geloovigen, die uit de besnijdenis waren,
zoovelen als er met Petrus waren gekomen,
ontzeten zich,
dat de gave des Heiligen Geestes ook op de heidenen uitgestort werd;
46 want zij hoorden hen spreken met *vreemde* talen,
en God groot maken.
Toen antwoordde Petrus:

47 "Kan ook iemand het water weren,
dat deze niet gedoopt zouden worden,
welke den Heiligen Geest ontvangen hebben
gelijk als ook wij?"

48 En hij beval,
dat zij zouden gedoopt worden in den Naam des Heeren.
Toen baden zij hem,
dat hij eenige dagen bij *hen* wilde blijven.

11

Petrus verdedigt zich te Jeruzalem wegens zijn bezoek aan Cornelius:

- 1 De Apostelen nu en de broeders,
die in Judéa waren,
hebben gehoord,
dat ook de heidenen het Woord Gods aangenomen hadden.
- 2 En toen Petrus opgegaan was naar Jeruzalem,
twistten tegen hem degenen,
die uit de besnijdenis waren,
- 3 zeggende:
"Gij zijt ingegaan tot mannen,
die de voorhuid hebben,
en hebt met hen gegeten."
- 4 Maar Petrus beginnende verhaalde het hun vervolgens,
zeggende:
"Ik was in de stad Joppe biddende,
en zag in eene vertrekking van zinnen een gezicht,
namelijk een zeker vat,
gelijk een groot linnen laken,
nederdalende,
bij de vier hoeken nedergelaten uit den hemel,
en het kwam tot bij mij;
- 6 op welk *laken* als ik de oogen hield,
zoo merkte ik en zag de viervoetige *dieren* der aarde,
en de wilde en de kruipende *dieren*,
en de vogelen des hemels.
- 7 En ik hoorde eene stem,
die tot mij zeide:
'Sta op Petrus,
slacht
en eet.'
- 8 Maar ik zeide:
'Geenszins Heere,
want nooit is iets, dat gemeen of onrein is,
in mijnen mond ingegaan.'
- 9 Doch de stem antwoordde mij ten tweeden male uit den hemel:
'Hetgeen God gereinigt heeft,
zult gij niet gemeen maken.'
- 10 En dit geschiedde tot driemaal;
en alles werd wederom opgetrokken in den hemel.
- 11 En zie,
terzelfder *ure* stonden daar drie mannen vóór het huis daar ik in was,
die van Cesaréa tot mij afgezonden waren.
- 12 En de Geest zeide tot mij,
dat ik met hen gaan zoude,
niet twijfelende.
En met mij gingen ook deze zes broeders,
en wij zijn in des mans huis ingegaan;
- 13 en hij heeft ons verhaald,
hoe hij eenen Engel gezien had,
die in zijn huis stond
en tot hem zeide:
'Zend mannen naar Joppe,
en ontbied Simon,
die togenaamd is Petrus,
die woorden tot u zal spreken,
- 14

- door welke gij zult zalig worden,
en geheel uw huis.
- 15 En als ik begon te spreken,
viel de Heilige Geest op hen,
gelijk ook op ons in het begin.
- 16 En ik werd gedachtig aan het Woord des Heeren,
hoe hij zeide:
'Johannes doopte wel met water,
maar gijlieden zult gedoopt worden met den Heiligen Geest.'
- 17 Indien dan God hun evangelijke gave gegeven heeft als ook ons,
die in den Heere Jezus Christus geloofd hebben,
wie was ik toch,
die God konde weren?"
- 18 En als zij dit hoorden,
waren zij tevreden
en verheerlijkten God,
zeggende:
"Zoo heeft dan God ook den heidenen de bekeering gegeven ten leven."

De gemeente te Antiochië. Barnabas en Paulus:

- 19 Degenen nu,
die verstrooid waren door de verdrukking,
die over Stefanus geschied was,
gingen *het land* door tot Fenicië toe,
en Cyprus,
en Antiochië,
tot niemand het woord sprekende dan alleen tot de Joden.
- 20 En daar waren eenige Cyprische en Cyreneïsche mannen uit hen,
welke te Antiochië gekomen zijnde,
spraken tot de Griekschen,
verkondigende den Heere Jezus.
- 21 En de hand des Heeren was met hen,
en een groot getal geloofde
en bekeerde zich tot den Heere.
- 22 En het gerucht van hen kwam tot de ooren der gemeente,
die te Jeruzalem was,
en zij zonden Barnabas uit,
dat hij *het land* doorging tot Antiochië toe:
- 23 dewelke daar gekomen zijnde,
en de genade Gods ziende,
verblijd werd,
en vermaande ze allen,
dat zij met één voornemen des harten bij den Heere zouden blijven;
- 24 want hij was een goed man
en vol des Heiligen Geestes
en des geloofs.
En daar werd eene groote schare den Heere toegevoegd.
- 25 En Barnabas ging uit naar Tarsus om Saulus te zoeken;
en als hij hem gevonden had,
bracht hij hem te Antiochië.
- 26 En het is geschied,
dat zij een geheel jaar *te zamen* vergaderden in de gemeente,
en eene groote schare leerden,
en dat de discipelen het eerst te Antiochië Christenen genaamd werden.

Antiochië steunt Jeruzalem:

- 27 En in dezelfde dagen kwamen *eenige* Profeten af van Jeruzalem te Antiochië;
28 en één uit hen met name Agabus stond op,

en gaf te kennen door den Geest,
dat er een groote hongersnood zoude wezen over de geheele wereld;
dewelke ook gekomen is onder den keizer Claudius.
29 En naar dat een iegelijk der discipelen vermocht,
besloot elk van hen *iets* te zenden ten dienste der broederen,
die in Judéa woonden;
30 hetwelk zij ook deden,
en zonden het tot de Ouderlingen door de hand van Barnabas en Saulus.

12

Petrus uit de gevangenis verlost:

1 En omtrent denzelfden tijd sloeg de koning Herodes de handen aan sommigen van de gemeente,
om die kwalijk te behandelen.
2 En hij doode Jacobus den broeder van Johannes met het zwaard.
3 En toen hij zag,
dat het den Joden behagelijk was,
voer hij voort ook Petrus te vangen
(en het waren de dagen der ongehevelde *brooden*);
4 denwelken ook gegrepen hebbende,
hij in de gevangenis zette,
en gaf *hem* over aan vier *wachten*,
elk van vier krijgsknechten om hem te bewaren,
willende na het Paaschfeest hem voorbrengen voor het volk.
5 Petrus dan werd in de gevangenis bewaard;
maar van de gemeente werd een gedurig gebed tot God voor hem gedaan.
6 Toen hem nu Herodes zoude voorbrengen,
sliep Petrus dien nacht tusschen twee krijgsknechten,
gebonden met twee ketenen;
en de wachters voor de deur bewaarden de gevangenis.
7 En zie, een Engel des HEEREN stond daar,
en een licht scheen in de woning,
en slaande de zijde van Petrus wekte hij hem op
zeggende:
"Sta haastiglijk op."
En zijne ketenen vielen af van de handen.
8 En de Engel zeide tot hem:
"Omgord u
en bind uwe schoenzolen aan."
En hij deed alzoo.
En hij zeide tot hem:
"Werp uwen mantel om
en volg mij."
9 En uitgaande volgde hij hem
en wist niet,
dat het waarachtig was,
hetgeen door den Engel geschiedde,
maar hij meende dat hij een gezicht zag.
10 En als zij door de eerste en de tweede wacht gegaan waren,
kwamen zij aan de ijzeren poort,
die naar de stad leidt,
dewelke van zelf hun geopend werd.
En uitgegaan zijnde gingen zij ééne straat voort,
en terstond scheidde de Engel van hem.
11 En Petrus tot zichzelf gekomen zijnde,
zeide:
"Nu weet ik waarachtiglijk,
dat de Heere zijnen Engel uitgezonden heeft

- en mij verlost heeft uit de hand van Herodes
en *uit* al de verwachting van het volk der Joden."
- 12 En als hij *alles* overlegd had,
ging hij naar het huis van Maria,
de moeder van Johannes,
die toegeroemd was Marcus,
alwaar velen te zamen vergaderd
en biddende waren.
- 13 En als Petrus aan de deur van de voorpoort klopte,
kwam een dienstmaagd vóór om te luisteren,
met name Rhode;
- 14 en zij de stem van Petrus bekennde,
deed van blijdschap de voorpoort niet open,
maar liep naar binnen
en boodschapte,
dat Petrus aan de voorpoort stond.
- 15 En zij zeiden tot haar:
"Gij raast."
Doch zij bleef daar sterk bij,
dat het alzoo was.
En zij zeiden:
"Het is zijn Engel."
- 16 Maar Petrus bleef kloppende:
en als zij opengedaan hadden,
zagen zij hem
en ontzetten zich.
- 17 En als hij hun met de hand gewenkt had,
dat zij zwijgen zouden,
verhaalde hij hun,
hoe hem de Heere uit de gevangenis uitgeleid had,
en zeide:
"Boodschapt dit aan Jacobus en de broederen."
En hij uitgegaan zijnde
reisde naar eene andere plaats.
- 18 En als het dag was geworden,
was daar geen kleine beroerte onder de krijgsknechten,
wat toch met Petrus mocht geschied zijn.
- 19 En als Herodes hem gezocht had
en niet vond,
en de wachters gerechtelijk ondervraagd had,
gebood hij,
dat zij weggeleid zouden worden.
En hij vertrok van Judéa naar Cesaréa,
en hield zich *aldaar*.

Herodes' dood:

- 20 En Herodes had in den zin tegen de Tyriërs en Sidoniërs te krijgen;
maar zij kwamen eendrachtiglijk tot hem,
en Blastus, die des konings kamerling was, overreed hebbende,
begeerden zij vrede,
omdat hun land gespijzigt werd van des konings *land*.
- 21 En op eenen gezetten dag Herodes een koninklijk kleed aangedaan hebbende
en op den rechterstoel gezeten zijnde,
deed een rede tot hen;
- 22 en het volk riep *hem* toe:
"Eene stem Gods en niet eens menschen!"
- 23 En van stonde aan sloeg hem een Engel des HEEREN,
daarom dat hij Gode de eere niet gaf;

en hij werd van de wormen gegeten
en gaf den geest.

- 24 En het Woord Gods wies en vermenigvuldigde.
25 Barnabas nu en Saulus keerden weder van Jeruzalem,
als zij den dienst volbracht hadden,
medegenomen hebbende ook Johannes,
die toegenaamd werd Marcus.

13

Barnabas en Paulus door Antiochië afgevaardigd:

- 1 En daar waren te Antiochië in de gemeente, die daar was,
eenige Profeten en Leeraars,
namelijk Barnabas,
en Simeon genaamd Niger,
en Lucius van Cyrene,
en Manahen, die met Herodes den Viervorst opgevoed was,
en Saulus.
2 En als zij den Heere dienden
en vastten,
zeide de Heilige Geest:
"Zondert Mij af beide Barnabas en Saulus tot het werk,
waartoe Ik ze geroepen heb."
3 Toen vastten
en baden zij,
en hun de handen opgelegd hebbende,
lieten zij ze gaan.

Barnabas en Paulus te Cyprus:

- 4 Deze dan uitgezonden zijnde van den Heiligen Geest,
kwamen af naar Seleucië,
en vandaar voeren zij af naar Cyprus:
5 en gekomen zijnde te Salamis,
verkondigden zij het woord Gods in de Synagogen der Joden;
en zij hadden ook Johannes tot eenen dienaar.
6 En als zij het eiland doorgegaan waren tot Pafos toe,
vonden zij eenen zekeren toovenaar,
eenen valschen Profeet,
eenen Jood,
wiens naam was Bar-Jezus,
7 welke was bij den Stadhouder Sergius Paulus,
eenen verstandigen man.
Deze, Barnabas en Saulus tot zich geroepen hebbende,
zocht zeer het woord Gods te hooren,
8 maar Elymas de toovenaar
(want alzoo wordt zijn naam overgezet)
wederstond hen,
zoekende den Stadhouder van het geloof af te keeren.
9 Doch Saulus (die ook Paulus *genaamd is*),
vervuld met den Heiligen Geest
en de oogen op hem houdende,
zeide:
10 "O gij kind des duivels,
vol van alle bedrog en van alle arglistigheid,
vijand van alle gerechtigheid,
zult gij niet ophouden te verkeerren de rechte wegen des HEEREN?
11 En nu zie,

- de hand des HEEREN is tegen u,
en gij zult blind zijn
en de zon niet zien voor eenen tijd."
En van stonde aan viel op hem donkerheid en duisternis,
en rondom gaande zocht hij die *hem* met de hand mochten leiden.
- 12 Als de Stadhouder zag 't geen geschied was,
toen geloofde hij,
verslagen zijnde over de leer des Heeren.

Paulus te Antiochië in Klein-Azië:

- 13 En Paulus en die met hem waren,
van Pafos afgevaren zijnde,
kwamen te Perge, *eene stad* in Pamfylië;
maar Johannes van hen scheidende
keerde weder naar Jeruzalem.
- 14 En zij van Perge *het land* doorgaande
kwamen te Antiochië,
eene stad in Pisidië;
en gegaan zijnde in de Synagoge op den dag des sabbats,
zaten zij neder.
- 15 En na het lezen der Wet en der Profeten
zonden de oversten der Synagoge tot hen,
zeggende:
"Mannen broeders,
indien daar *eenig* woord van vertroosting tot het volk in u is,
zoo spreekt."
- 16 En Paulus stond op
en wenkte met de hand,
en zeide:
"Gij Israëlietische mannen
en gij die God vreest,
hoort toe.
- 17 De God van dit volk Israël heeft onze vaders uitverkoren,
en het volk verhoogd
als zij vreemdelingen waren in het land van Egypte,
en heeft hen met een hoogen arm daaruit geleid;
- 18 en heeft omtrent den tijd van veertig jaren
hunne zeden verdragen in de woestijn;
- 19 en zeven volkeren uitgeroeid hebbende in het land Kanaän,
heeft Hij hun door het lot het land derzelve uitgedeeld;
- 20 en daarna, omtrent vierhonderd en vijftig jaren,
gaf hij *hun* richters,
tot op Samuël den Profeet.
- 21 En van toen aan begeerden zij eenen koning,
en God gaf hun Saul, den zoon van Kis,
eenen man uit den stam Benjamins, veertig jaren;
- 22 en dezen afgezet hebbende,
verwekte Hij hun David tot eenen koning;
denwelken Hij ook getuigenis gaf,
en zeide:
'Ik heb gevonden David den *zoon* van Isaï,
eenen man naar Mijn hart,
die al Mijnen wil zal doen.'
- 23 Van het zaad van dezen heeft God Israël,
naar de belofte,
verwekt den Zaligmaker Jezus,
- 24 als Johannes eerst al den volke Israëls
vóór Zijne aankomst gepredikt had den doop der bekeering.

25 Doch als Johannes den loop vervulde,
zeide hij:
'Wie meent gijlieden dat ik ben?
Ik ben *de Christus* niet;
maar zie, Hij komt na mij,
Wien ik niet waardig ben de schoenen Zijner voeten te ontbinden.'

26 Mannen broeders, kinderen van het geslacht Abrahams,
en wie onder u God vreezen,
tot u is het Woord der zaligheid gezonden.

27 Want die te Jeruzalem wonen en hunne oversten,
dezen niet kennende,
hebben ook de stemmen der Profeten,
die op elken sabbatdag gelezen worden,
hem veroordeelende, vervuld;

28 en geene oorzaak des doods vindende,
hebben zij van Pilatus begeerd,
dat Hij zoude gedood worden;

29 en als zij alles volbracht hadden wat van Hem geschreven was,
namen zij Hem af van het hout
en leiden Hem in het graf.

30 Maar God heeft Hem uit de dooden opgewekt;
31 welke gezien is geweest, vele dagen lang,
van degenen die met Hem opgekomen waren van Galiléa naar Jeruzalem,
die Zijne getuigen zijn bij het volk.

32 En wij verkondigen u de belofte,
die tot de vaderen geschied is,
dat *namelijk* God dezelve vervuld heeft aan ons hunne kinderen,
als Hij Jezus verwekt heeft:

33 gelijk ook in den tweeden Psalm geschreven staat:
'Gij zijt Mijn Zoon,
heden heb Ik u gegeneerd.'

34 En dat Hij Hem uit de dooden heeft opgewekt,
alzo dat Hij niet meer zal tot verderving keeren,
heeft Hij aldus gezegd:
'Ik zal ulieden de weldadigheden Davids geven,
die getrouw zijn';

35 waarom Hij ook in eenen anderen *Psalm* zegt:
'Gij zult Uwen Heilige niet *overgeven* om verderving te zien'.

36 Want David, als hij in zijnen tijd den raad Gods gediend had,
is ontslapen,
en is bij zijne vaderen gelegd,
en heeft wèl verderving gezien;

37 maar hij, Dien God opgewekt heeft,
heeft geene verderving gezien.

38 Zoo zij u dan bekend, mannen broeders,
dat door dezen u vergeving der zonden verkondigd wordt;

39 en *dat* van alles,
waarvan gij niet kondet gerechtvaardigd worden door de wet van Mozes,
door dezen een iegelijk, die gelooft,
gerechtvaardigd wordt.

40 Ziet dan toe dat over ulieden niet kome
hetgeen gezegd is in de Profeten:

41 'Ziet, gij verachters,
en verwondert u,
en verdwijnt;
want Ik werk een werk in uwe dagen,
een werk hetwelk gij niet zult gelooven,
zoo het u iemand verhaalt.'

- 42 En als de Joden uitgegaan waren uit de Synagoge,
baden de heidenen,
dat tegen den naasten sabbat hun dezelfde woorden zouden gesproken worden.
- 43 En als de Synagoge gescheiden was,
volgden velen van de Joden en van de godsdienstige Jodengenooten
Paulus en Barnabas;
welke tot hen spraken
en hen vermaanden te blijven bij de genade Gods.
- 44 En op den volgenden sabbat kwam bijna de geheele stad te zamen
om het Woord Gods te hooren.
- 45 Doch de Joden de scharen ziende werden met nijdigheid vervuld,
en wederspraken hetgeen van Paulus gezegd was,
wedersprekende
en lasterende.
- 46 Maar Paulus en Barnabas vrijmoedigheid gebruikende,
zeiden:
"Het was noodig,
dat eerst tot u het woord Gods gesproken zoude worden;
doch nademaal gij hetzelve verstoot,
en uzelfen des eeuwigen levens niet waardig oordeelt,
zie,
wij keeren ons tot de heidenen.
- 47 Want alzóó heeft ons de Heere geboden, *zeggende*:
'Ik heb u gesteld tot een licht der heidenen,
opdat gij zoudt zijn tot zaligheid tot aan het uiterste der aarde.'"

Paulus en Barnabas naar Iconium:

- 48 Als nu de heidenen *dit* hoorden,
verblijdden zij zich
en prezen het woord des Heeren,
en daar geloofden zoovelen als er geordineerd waren tot het eeuwige leven;
- 49 en het Woord des Heeren werd door het geheele land uitgebreid.
- 50 Maar de Joden maakten op
de godsdienstige en achtbare vrouwen
en de voornaamsten van de stad,
en verwekten vervolging tegen Paulus en Barnabas,
en wierpen hen uit hunne landpalen.
- 51 Doch zij schudden het stof van hunne voeten af tegen dezelve,
en kwamen te Iconium;
- 53 en de discipelen werden vervuld met blijdschap
en met den Heiligen Geest.

14

- 1 En het geschiedde te Iconium,
dat zij te zamen gingen in de Synagoge der Joden
en alzóó spraken,
dat eene groote menigte beide van Joden en Grieken geloofde.
- 2 Maar de Joden,
die ongehoorzaam waren,
verwekten en verbitterden de zielen der heidenen tegen de broeders.
- 3 Zij verkeerden dan *aldaar* eenen langen tijd,
vrijmoediglijk sprekende in den Heere,
Die getuigenis gaf aan het Woord Zijner genade,
en gaf dat teekenen en wonderen geschiedden door hunne handen.
- 4 En de menigte der stad werd verdeeld,
en sommigen waren met de Joden,
en sommigen met de Apostelen.

Paulus en Barnabas naar Lystra:

- 5 En als daar een oloop geschiedde
beide van heidenen en van Joden met hunne oversten,
om hun smaadheid aan te doen
en *hen* te steenigen,
- 6 zijn zij, *alles* overlegd hebbende,
gevlucht naar de steden van Lycaonië,
namelijk Lystra en Derbe en het omliggende land,
7 en verkondigden aldaar het Evangelie.
- 8 En een zeker man te Lystra zat onmachtig aan de voeten,
kreupel zijnde van zijner moeders lijf,
die nooit had gewandeld.
- 9 Deze hoorde Paulus spreken;
welke de oogen op hem houdende
en ziende,
dat hij geloof had om gezond te worden,
- 10 zeide met groote stem:
"Sta recht op uwe voeten."
En hij sprong op
en wandelde.
- 11 En de scharen ziende hetgeen Paulus gedaan had,
verhieven hunne stemmen
en zeiden in 't Lycaonisch:
"De goden zijn den menschen gelijk geworden
en tot ons nedergekomen":
- 12 en zij noemden Barnabas Jupiter,
en Paulus Mercurius,
omdat hij het woord voerde.
- 13 En de Priester van Jupiter,
die vóór hunne stad was,
als hij ossen en kransen aan de voorpoorten gebracht had,
wilde hij offeren met de scharen.
- 14 Maar de Apostelen Barnabas en Paulus *dat* hoorende,
scheurden hunne kleederen
en sprongen onder de schare,
roepende
- 15 en zeggende:
"Mannen, waarom doet gij deze dingen?
Wij zijn ook menschen van gelijke bewegingen als gij,
en verkondigen ulieden,
dat gij u zoudt van deze ijdele *dingen* bekeeren
tot den levenden God,
Die gemaakt heeft
den hemel
en de aarde
en de zee
en al hetgeen in dezelve is:
- 16 welke in de verledene tijden alle de heidenen heeft laten wandelen in hunne wegen;
17 hoewel Hij nochtans zichzelf niet onbetuigd gelaten heeft,
goed doende van den hemel,
ons regen en vruchtbare tijden gevende,
vervullende onze harten met spijs en vroolijkheid."
- 18 En dit zeggende wederhielden zij nauwelijks de scharen,
dat zij hun niet offerden.

Terug naar Antiochië:

- 19 Maar daarover kwamen Joden van Antiochië en Iconium,

- en overreedden de scharen,
en steenigden Paulus,
en sleepten *hem* buiten de stad,
meenende dat hij dood was.
- 20 Doch als hem de discipelen omringd hadden,
stond hij op
en kwam in de stad;
en des anderen daags ging hij met Barnabas uit naar Derbe.
- 21 En als zij aan die stad het Evangelie verkondigd
en vele discipelen gemaakt hadden,
keerden zij weder naar Lystra en Iconium en Antiochië,
- 22 versterkende de zielen der discipelen,
en vermanende,
dat zij zouden blijven in het geloof,
en dat wij door vele verdrukkingen moeten ingaan in het Koninkrijk Gods.
- 23 En als zij hun in elke gemeente met opsteken der handen Ouderlingen verkoren hadden,
gebeden hebbende met vasten,
bevalen zij hen den Heere,
in welken zij geloofd hadden.
- 24 En Pisidië doorgereisd hebbende,
kwamen zij in Pamfylië;
- 25 en als zij te Perge het woord gesproken hadden,
kwamen zij af naar Attalië;
- 26 en vandaar voeren zij af naar Antiochië,
vanwaar zij der genade Gods bevolen waren geweest tot het werk,
dat zij volbracht hadden.
- 27 En daar gekomen zijnde
en de gemeente vergaderd hebbende,
verhaalden zij wat groote dingen God met hen gedaan had,
en dat Hij den heidenen de deur des geloofs geopend had.
- 28 En zij verkeerden aldaar geenen kleinen tijd met de discipelen.

15

Paulus en Barnabas afgevaardigd naar Jeruzalem:

- 1 En sommigen, die afgekomen waren van Judéa,
leerden de broederen, *zeggende:*
"Indien gij niet besneden wordt naar de wijze van Mozes,
zoo kunt gij niet zalig worden."
- 2 Als er dan geen kleine wederstand en twisting geschiedde
bij Paulus en Barnabas tegen hen,
zoo hebben zij geordineerd,
dat Paulus en Barnabas en eenige anderen uit hen zouden opgaan
tot de Apostelen en Ouderlingen naar Jeruzalem over deze vraag.
- 3 Zij dan van de gemeente uitgeleid zijnde,
reisden door Fenicië en Samarië,
verhalende de bekeering der heidenen,
en deden allen den broederen groote blijdschap aan.
- 4 En te Jeruzalem gekomen zijnde,
werden zij ontvangen van de gemeente en de Apostelen en de Ouderlingen;
en zij verkondigden wat groote dingen God met hen gedaan had.
- 5 "Maar", *zeiden zij*, "daar zijn sommigen opgestaan van die van de sekte der Farizeërs,
die geloovig zijn geworden,
zeggende,
dat men hen moet besnijden
en gebieden de wet van Mozes te onderhouden."

De vergadering der Apostelen:

- 6 En de Apostelen en de Ouderlingen vergaderden te zamen
om op deze zaak te letten.
- 7 En als *daarover* groote twisting geschiedde,
stond Petrus op
en zeide tot hen:
"Mannen broeders,
gij weet dat God van vóór langen tijd onder ons *mij* verkoren heeft,
dat de heidenen door mijnen mond
het woord des Evangelies zouden hooren en gelooven.
- 8 En God, de Kenner der harten, heeft hun getuigenis gegeven,
hun gevende den Heiligen Geest gelijk als ook ons,
9 en heeft geen onderscheid gemaakt tusschen ons en hen,
gereinigd hebbende hunne harten door het geloof.
- 10 Nu dan, wat verzoekt gij God,
om een juk op den hals der discipelen te leggen,
't welk noch onze vaderen
noch wij hebben kunnen dragen?
- 11 Maar wij gelooven door de genade des Heeren Jezus Christus zalig te worden
op zulke wijze als ook zij."
- 12 En al de menigte zweeg stil,
en zij hoorden Barnabas en Paulus verhalen,
wat groote teekenen en wonderen God door hen
onder de heidenen gedaan had.
- 13 En nadat deze zwegen,
antwoordde Jacobus,
zeggende:
"Mannen broeders, hoort mij.
14 Simeon heeft verhaald,
hoe God eerst de heidenen heeft bezocht,
om uit *hen* een volk aan te nemen voor Zijnen Naam.
- 15 En hiermede stemmen overéén de woorden der Profeten,
gelijk geschreven is:
- 16 "'Na dezen zal Ik wederkeeren
en weder opbouwen den Tabernakel Davids,
die vervallen is,
en hetgeen daarvan verbroken is weder opbouwen,
en Ik zal denzelven weder oprichten,
17 opdat de overblijvende menschen den HEERE zoeken,
en alle de heidenen,
over welke Mijn Naam aangeropen is,"
spreekt de HEERE,
Die dit alles doet.'
- 18 Gode zijn alle Zijne werken van eeuwigheid bekend.
- 19 Daarom oordeel ik,
dat men degenen,
die uit de heidenen zich tot God bekeeren, niet beroere,
20 maar hun zal aanschrijven,
dat zij zich onthouden van de dingen,
die door de afgoden besmet zijn,
en van hoererij,
en van het verstikte,
en van het bloed.
- 21 Want Mozes heeft er van oude tijden in elke stad die hem prediken,
en hij wordt op elken sabbat in de Synagogen gelezen."
- 22 Toen heeft het den Apostelen
en den Ouderlingen
met de geheele gemeente goed gedacht,

- eenige* mannen uit zich te verkiezen
en met Paulus en Barnabas te zenden naar Antiochië,
namelijk Judas, die toegenaamd wordt Barnabas,
en Silas,
mannen die voorgangers waren onder de broeders;
23 en zij schreven door hen dit *navolgende*:
"De Apostelen
en de Ouderlingen
en de broeders *wenschen* den broeders uit de heidenen,
die in Antiochië en Syrië en Cilicië zijn,
zaligheid.
24 Nademaal wij gehoord hebben,
dat sommigen, die van ons uitgegaan zijn,
u met woorden ontroerd hebben,
en uwe zielen wankelend gemaakt,
zeggende dat gij moet besneden worden
en de wet onderhouden,
welken wij *dat* niet bevolen hadden,
25 zoo heeft het ons,
eendrachtiglijk te zamen zijnde, goed gedacht,
eenige mannen te verkiezen
en tot u te zenden met onze geliefden,
Barnabas en Paulus,
26 menschen die hunne zielen overgegeven hebben
voor den Naam onzes Heeren Jezus Christus.
27 Wij hebben dan Judas en Silas gezonden,
die óók met den mond hetzelfde zullen verkondigen.
28 Want het heeft den Heiligen Geest en ons goed gedacht,
ulieden geenen meerderen last op te leggen
dan deze noodzakelijke dingen:
29 *namelijk* dat gij u onthoudt van hetgeen den afgoden geofferd is,
en van bloed,
en van het verstikte,
en van hoererij;
van welke dingen indien gij uzelve wacht,
zoo zult gij wèl doen.
Vaartwel."
30 Deze dan hun afscheid ontvangen hebbende,
kwamen te Antiochië;
en de menigte vergaderd hebbende,
gaven zij den brief over.
31 En zij, *dien* gelezen hebbende,
verblijdden zich over de vertroosting.
32 Judas nu en Silas,
die ook zelve Profeten waren,
vermaanden de broeders met vele woorden,
en versterkten ze.
33 En als zij *daar* een tijd *lang* vertoefd hadden,
lieten hen de broeders *wederom* gaan met vrede tot de Apostelen.
34 Maar het dacht Silas goed aldaar te blijven.

Scheiding tusschen Paulus en Barnabas:

- 35 En Paulus en Barnabas onthielden zich te Antiochië,
leerende en verkondigende met nog vele anderen het Woord des Heeren.
36 En na eenige dagen zeide Paulus tot Barnabas:
"Laat ons nu wederkeeren
en bezoeken onze broeders in elke stad
in welke wij het Woord des Heeren verkondigd hebben,

hoe zij het hebben."
37 En Barnabas ried,
dat zij Johannes, die genaamd is Marcus, zouden medenemen:
38 maar Paulus achtte billijk,
dat men dien niet zoude medenemen,
die van Pamfylië af van hen was afgeweken,
en met hen niet was gegaan tot het werk.
39 Er ontstond dan eene verbittering,
alzo dat zij van elkander gescheiden zijn,
en dat Barnabas Marcus medenam en naar Cyprus afvoer.
40 Maar Paulus verkoos Silas,
en reisde henen,
der genade Gods van de broederen bevolen zijnde;
41 en hij doorreisde Syrië en Cilicië,
versterkende de gemeenten.

16

Paulus en Timotheüs:

1 En hij kwam te Derbe en Lystra.
En zie,
aldaar was een zeker discipel met name Timotheüs,
zoon van eene geloovige Joodsche vrouw,
maar van eenen Griekschen vader;
2 welken *goede* getuigenis gegeven werd van de broederen te Lystra en Iconium.
3 Deze wilde Paulus dat met hem zoude reizen;
en hij nam hem
en besneed hem,
om der Joden wil,
die in die plaatsen waren:
want zij kenden allen zijnen vader,
dat hij een Griek was.
4 En als zij de steden doorreisden,
gaven zij hun de ordonantiën over,
die van de Apostelen en de Ouderlingen te Jeruzalem goed gevonden waren,
om *die* te onderhouden.
5 De gemeenten dan werden bevestigd in het geloof,
en werden dagelijks overvloediger in het getal.

De Macedonische man te Troas:

6 En als zij Frygië en het land van Galatië doorgereisd hadden,
werden zij van den Heiligen Geest verhinderd
het woord in Azië te spreken;
7 *en* aan Mysië gekomen zijnde,
poogden zij naar Bithynië te reizen,
en de Geest liet het hun niet toe;
8 en zij Mysië voorbijgereisd zijnde,
kwamen af naar Troas.
9 En van Paulus werd in den nacht een gezicht gezien:
daar was een Macedonisch man staande,
die hem bad
en zeide:
"Kom over in Macedonië
en help ons."
10 Als hij nu dit gezicht gezien had,
zoo zochten wij terstond naar Macedonië te reizen
besluitende *daaruit*, dat ons de Heere geroepen had
om denzelven het Evangelie te verkondigen.

Te Filippi. In de gevangenis:

- 11 Van Troas dan afgevaren zijnde,
liepen wij recht naar Samothrace,
en den volgenden *dag* naar Neapolis;
- 12 en van daar naar Filippi,
welke is de eerste stad van dit deel van Macedonië,
een kolonie;
en wij onthielden ons in die stad ettelijke dagen.
- 13 En op den dag des sabbats gingen wij buiten de stad aan de rivier,
waar het gebed placht te geschieden,
en nedergezeten zijnde spraken wij tot de vrouwen,
die te zamen gekomen waren.
- 14 En eene zekere vrouw met name Lydia,
eene purperverkoopster van de stad Thyatira,
die God diende, hoorde *ons*;
welker hart de Heere heeft geopend,
dat zij acht nam op hetgeen van Paulus gesproken werd.
- 15 En als zij gedoopt was en haar huis,
bad zij *ons*,
zeggende:
"Indien gij hebt geoordeeld,
dat ik den Heere getrouw ben,
zoo komt in mijn huis
en blijft er";
en zij dwong ons.
- 16 En het geschiedde als wij tot het gebed henengingen,
dat eene zekere dienstmaagd, hebbende eenen waarzeggenden geest,
ons ontmoette,
welke haren heeren groot gewin toebrecht met waarzeggen.
- 17 Deze volgde Paulus en ons achterna,
en riep,
zeggende:
"Deze menschen zijn dienstknechten Gods des Allerhoogsten,
die ons den weg der zaligheid verkondigen."
- 18 En dit deed zij vele dagen lang.
Maar Paulus *daarover* ontevreden zijnde,
keerde zich om
en zeide tot den geest:
"Ik gebied u in den Naam van Jezus Christus,
dat gij van haar uitgaat."
En hij ging uit terzelfder ure.
- 19 Als nu de heeren van dezelve zagen,
dat de hoop huns gewins weg was,
grepen zij Paulus en Silas
en trokken ze naar de markt voor de oversten;
- 20 en als zij hen tot de hoofdmannen gebracht hadden,
zeiden zij:
"Deze menschen beroeren onze stad,
daar zij Joden zijn;
- 21 en zij verkondigen zeden,
die ons niet geoorloofd zijn aan te nemen of te doen,
alzo wij Romeinen zijn."
- 22 En de schare stond gezamenlijk tegen hen op;
en de hoofdmannen hun de kleederen afgescheurd hebbende,
bevalen ze te geeselen;
- 23 en als zij hun vele slagen gegeven hadden,
wierpen zij ze in de gevangenis

en geboden den stokbewaarder,
dat hij ze zekerlijk bewaren zoude:
24 dewelke zulk een gebod ontvangen hebbende,
wierp hen in den binnenste kerker
en verzekerde hunne voeten in den stok.
25 En omtrent middernacht baden Paulus en Silas
en zongen Gode lofzangen,
en de gevangenen hoorden naar hen.
26 En daar geschiedde snellijk eene groote aardbeving,
alzoo dat de fundamenten des kerkers bewogen werden:
en terstond werden alle de deuren geopend,
en de banden van allen werden los.
27 En de stokbewaarder wakker geworden zijnde,
en ziende de deuren der gevangenis geopend,
trok een zwaard
en zoude zichzelve omgebracht hebben,
meenende dat de gevangenen ontvloden waren.
28 Maar Paulus riep met groote stem,
zeggende:
"Doe uzelve geen kwaad;
want wij zijn allen hier."
29 En als hij licht geëischt had,
sprong hij in
en werd zeer bevende
en viel neder *aan de voeten* van Paulus en Silas;
30 en hen buiten gebracht hebbende,
zeide hij:
"*Lieve* heeren,
wat moet ik doen,
opdat ik zalig worde?"
31 En zij zeiden:
"Geloof in den Heere Jezus Christus,
en gij zult zalig worden,
gij en uw huis."
32 En zij spraken tot hem het Woord des Heeren,
en tot allen die in zijn huis waren.
33 En hij nam hen tot zich in die ure des nachts,
en wiesch *hen* van de striemen;
en hij werd terstond gedoopt,
en alle de zijnen;
34 en hij bracht ze in zijn huis
en zette *hun* de tafel voor,
en verheugde zich
dat hij met al zijn huis aan God geloovig geworden was.
35 En als het dag geworden was,
zonden de hoofdmannen de stadsdienaars,
zeggende:
"Laat die menschen los."
36 En de stokbewaarder boodschapte deze woorden aan Paulus, *zeggende*:
"De hoofdmannen hebben gezonden,
dat gij zoudt losgelaten worden:
gaat dan nu uit
en reist henen in vrede."
37 Maar Paulus zeide tot hen:
"Zij hebben ons,
die Romeinen zijn,
onveroordeeld in 't openbaar gegeeseld
en in de gevangenis geworpen,

en werpen zij ons nu heimelijk daaruit?
Niet alzoo;
maar dat zij zelve komen
en ons uitleiden."
38 En de stadsdienaars boodschapten deze woorden wederom den hoofdmannen;
en zij werden bevreesd,
hoorende dat zij Romeinen waren;
39 en zij komende
baden hen,
en als zij hen uitgeleid hadden,
begeerden zij,
dat zij uit de stad gaan zouden.
40 En uitgegaan zijnde uit de gevangenis,
gingen zij in bij Lydia;
en de broeders gezien hebbende,
vertroosten zij hen
en gingen uit de *stad*.

17

In Thessalonica:

1 En door Amfipolis en Apollonia *hunnen* weg genomen hebbende,
kwamen zij te Thessalonica,
alwaar eene Synagoge der Joden was.
2 En Paulus,
gelijk hij gewoon was,
ging tot hen in,
en drie sabbatten lang handelde hij met hen uit de Schriften,
3 *dezelve* openende,
en voor *oogen* stellende dat de Christus moest lijden
en opstaan uit de dooden,
en dat deze Jezus is de Christus,
"Dien ik," *zeide hij*, "ulieden verkondig."
4 En sommigen uit hen geloofden
en werden Paulus en Silas toegevoegd,
en van de godsdienstige Grieken eene groote menige,
en van de voornaamste vrouwen niet weinige.
5 Maar de Joden, die ongehoorzaam waren,
dit benijdende,
namen tot zich eenige booze mannen uit de marktboeven,
en maakten dat het volk te hoop liep,
en beroerden de stad;
en op het huis Jasons aanvallende,
zochten zij hen tot het volk te brengen.
6 En als zij hen niet vonden,
trokken zij Jason en eenige broeders voor de oversten der stad,
roepende:
"Deze,
die de wereld in beroering hebben gebracht,
zijn ook hier gekomen,
7 welke Jason in *zijn huis* genomen heeft;
en alle deze doen tegen de geboden des keizers,
zeggende dat er een andere Koning is, *namelijk* Jezus."
8 En zij beroerden de schare en de oversten der stad,
die dit hoorden;
9 doch als zij van Jason en de anderen vergenoeging ontvangen hadden,
lieten zij hen gaan.

In Beréa:

- 10 En de broeders zonden terstond des nachts Paulus en Silas weg naar Beréa;
welke daar gekomen zijnde gingen henen naar de Synagoge der Joden:
- 11 en deze waren edeler dan die te Thessalonica waren,
als die het woord ontvingen met alle toegenegenheid,
onderzoekende dagelijks de Schriften,
of deze dingen alzo waren.
- 12 Velen dan uit hen geloofden,
en van de Grieksche achtbare vrouwen
en van de mannen niet weinige;
- 13 maar als de Joden van Thessalonica verstonden,
dat het woord Gods ook te Beréa van Paulus verkondigd werd,
kwamen zij ook dáár
en bewogen de scharen.
- 14 Doch de broeders zonden toen van stonde aan Paulus weg,
dat hij ging als naar de zee;
maar Silas en Timotheüs bleven aldaar.
- 15 En die Paulus geleidden,
brachten hem tot Athene toe,
en als zij bevel gekregen hadden aan Silas en Timotheüs,
dat zij op het spoedigst tot hem zouden komen,
vertrokken zij.

In Athene. Paulus op de Areopagus:

- 16 En terwijl Paulus hen te Athene verwachtte,
werd zijn geest in hem ontstoken,
ziende dat de stad zoo zeer afgodisch was.
- 17 Hij handelde dan in de Synagoge met de Joden
en met degenen die godsdienstig waren,
en op de markt alle dagen met degenen,
die *hem* voorkwamen.
- 18 En sommigen van de Epicureïsche en Stoïsche filosofen stredden met hem,
en sommigen zeiden:
"Wat wil toch deze klapper zeggen?"
maar anderen *zeiden*:
"Hij schijnt een verkondiger te zijn van vreemde goden",
omdat hij hun Jezus en de opstanding verkondigde.
- 19 En zij namen hem
en brachten *hem* op de *plaats genaamd* Areopagus,
zeggende:
"Kunnen wij *niet* weten welke deze nieuwe leer is
daar gij van spreekt?"
- 20 Want gij brengt eenige vreemde dingen voor onze ooren;
wij willen dan weten wat toch dit zijn wil."
- 21 Die van Athene nu allen,
en de vreemdelingen, die zich daar onthielden,
besteedden *hunnen* tijd tot niets anders
dan om wat nieuws te zeggen en te hooren.
- 22 En Paulus staande in het midden van de *plaats genaamd* Areopagus,
zeide:
"Gij mannen van Athene,
ik bemerk dat gij alleszins gelijk als godsdienstiger zijt;
want *de stad* doorgaande,
en aanschouwende uwe heiligdommen,
heb ik ook een altaar gevonden op hetwelk een opschrift stond:
"DEN ONBEKENDEN GOD."
Dezen dan,
Dien gij niet kennende dient,

verkondig ik ulieden.
 24 De God, Die de wereld gemaakt heeft
 en alles dat daarin is,
 deze zijnde een Heere des hemels en der aarde,
 woont niet in tempelen met handen gemaakt,
 25 en wordt ook van menschenhanden niet gediend *als* iets behoevende,
 alzoo Hijzelf allen het leven en den aden en alle dingen geeft:
 26 en heeft uit éénen bloede het gansche geslacht der menschen gemaakt,
 om op den geheelen aardbodem te wonen,
 bescheiden hebbende de tijden te voren geordineerd,
 en de bepalingen van hunne woning,
 27 opdat zij den Heere zouden zoeken,
 of zij Hem immers tasten en vinden mochten,
 hoewel Hij niet verre is van een iegelijk van ons.
 28 Want in Hem leven wij
 en bewegen wij ons
 en zijn wij,
 gelijk ook eenigen van uwe dichters gezegd hebben:
 'Want wij zijn ook zijn geslacht'.
 29 Wij dan zijnde Gods geslacht,
 moeten niet meenen dat de Godheid goud of zilver of steen gelijk zij,
 welke door menschenkunst en bedenking gesneden zijn.
 30 God dan de tijden der onwetendheid overgezien hebbende,
 verkondigt nu allen menschen alom,
 dat zij zich bekeeren;
 31 daarom dat Hij eenen dag gesteld heeft
 op welken Hij den aardbodem rechtvaardiglijk zal oordeelen
 door eenen man,
 dien Hij *daartoe* geordineerd heeft,
 verzekering *daarvan* doende aan allen,
 dewijl Hij Hem uit de dooden opgewekt heeft."
 32 Als zij nu van de opstanding der dooden hoorden,
 spotteden sommigen *daarmede*,
 en sommigen zeiden:
 "Wij zullen u wederom hiervan hooren."
 33 En alzoo is Paulus uit het midden van hen weggegaan;
 34 doch sommigen mannen hingen hem aan
 en geloofden,
 onder welke was ook Dionysius de Areopagiet,
 en eene vrouw met name Damaris,
 en anderen met hen.

18

Te Corinthe. Aquila en Priscilla:

1 En na dezen scheidde Paulus van Athene
 en kwam te Corinthe,
 2 en vond eenen zekeren Jood
 met name Aquila,
 van geboorte uit Pontus,
 die onlangs van Italië gekomen was,
 en Priscilla zijne vrouw,
 (omdat Claudius bevolen had,
 dat alle de Joden uit Rome vertrekken zouden),
 en hij ging tot hen;
 3 en omdat hij van hetzelfde handwerk was,
 bleef hij bij hen
 en werkte;

- want zij waren tentenmakers van handwerk.
- 4 En hij handelde op elken sabbat in de Synagoge,
en bewoog *tot het geloof* Joden en Grieken.
- 5 En als Silas en Timotheüs van Macedonië afgekomen waren,
werd Paulus door den Geest gedrongen,
betuigende den Joden,
dat Jezus is de Christus.
- 6 Maar als zij wederstonden en lasterden,
schudde hij *zijne* kleederen af
en zeide tot hen:
"Uw bloed *zij* op uw hoofd;
ik ben rein
en van nu af zal ik tot de heidenen henengaan."
- 7 En van daar gegaan zijnde,
kwam hij in het huis van eenen *man* met name Justus,
die God diende,
wiens huis paalde aan de synagoge.
- 8 En Crispus de overste der Synagoge
geloofde aan den Heere met geheel zijn huis,
en velen van de Corinthiërs *hem* hoorende geloofden
en werden gedoopt.
- 9 En de Heere zeide tot Paulus door een gezicht in den nacht:
"Wees niet bevreesd,
maar spreek,
en zwijg niet,
want ik ben met u,
en niemand zal *de hand* aan u leggen
om u kwaad te doen;
want ik heb veel volks in deze stad."
- 10 En hij onthield zich *aldaar* een jaar en zes maanden,
leerende onder hen het Woord Gods.

Gallio:

- 12 Maar als Gallio Stadhouders van Achaje was,
stonden de Joden eendrachtiglijk tegen Paulus op,
en brachten hem voor den rechterstoel,
- 13 zeggende:
"Deze raadt den menschen aan,
dat zij God zouden dienen tegen de wet."
- 14 En als Paulus *zijn* mond zoude opendoen,
zeide Gallio tot de Joden:
"Zoo daar eenig ongelijk of kwaad stuk *begaan* ware, o Joden,
zoo zoude ik met reden ulieden verdragen,
maar indien daar geschil is
over een woord
en namen
en *over* de wet, die onder u is,
zoo zult gij zelven toezien,
want ik wil over deze dingen geen rechter zijn."
- 15 En hij dreef ze weg van den rechterstoel.
- 16 Maar alle de Grieken namen Sosthenes den oversten der Synagoge
en sloegen *hem* voor den rechterstoel;
en Gallio trok zich geen van deze dingen aan.

Paulus weder op reis:

- 18 En als Paulus daar nog vele dagen gebleven was,
nam hij afscheid van de broederen,
en voer van daar naar Syrië,

- en Priscilla en Aquilla met hem
zijn hoofd te Cenchrea geschoren hebbende,
want hij had eene gelofte *gedaan*.
- 19 En hij kwam te Efeze aan,
en liet hen aldaar;
maar hij ging in de Synagoge
en handelde met de Joden.
- 20 En als zij baden,
dat hij langer bij hen blijven zoude,
bewilligde hij het niet,
- 21 maar hij nam afscheid van hen,
zeggende:
"Ik moet noodzakelijk het toekomende feest te Jeruzalem houden;
doch ik zal tot u wederkeeren,
zoo God wil";
en hij voer weg van Efeze.
- 22 En als hij te Cesaréa was gekomen,
ging hij op *naar Jeruzalem*,
en de gemeente gegroet hebbende,
ging hij af naar Antiochië;
- 23 en als hij *aldaar* eenigen tijd geweest was,
ging hij weg,
en doorreisde vervolgens het land van Galatië en Frygië,
versterkende alle de discipelen.

Apollos:

- 24 En een zekere Jood met name Apollos,
van geboorte een Alexandriër,
een welsprekend man,
kwam te Efeze,
machtig zijnde in de Schriften.
- 25 Deze was in den weg des Heeren onderwezen;
en vurig zijnde van Geest,
sprak hij
en leerde naarstiglijk de zaken des Heeren,
wetende alleenlijk den doop van Johannes;
- 26 en deze begon vrijmoediglijk te spreken in de Synagoge.
En als hem Aquilla en Priscilla gehoord hadden,
namen zij hem tot zich
en leidden hem den weg Gods nauwkeuriger uit.
- 27 En als hij wilde naar Achaje reizen,
schreven de broeders,
hem vermaand hebbende,
aan de discipelen dat zij hem ontvangen zouden;
welke daar gekomen zijnde
veel heeft toegebracht aan degenen,
die geloofden door de genade.
- 28 Want hij overtuigde de Joden met grooten ernst in 't openbaar,
bewijzende door de Schriften,
dat Jezus de Christus was.

19

Te Efeze:

- 1 En het geschiedde
terwijl Apollos te Corinthe was,
dat Paulus de bovenste deelen *des lands* doorreisde hebbende
te Efeze kwam;

2 en eenige discipelen *aldaar* vindende,
zeide hij tot hen:
"Hebt gij den Heiligen Geest ontvangen als gij geloofd hebt?"
En zij zeiden tot hem:
"Wij hebben zelfs niet gehoord of daar een Heilige Geest is."
3 En hij zeide tot hen:
"Waarin zijt gij dan gedoopt?"
En zij zeiden:
"In den doop van Johannes."
4 Maar Paulus zeide:
"Johannes heeft wel gedoopt den doop der bekeering,
zeggende tot het volk,
dat zij gelooven zouden in dengenen,
die na hem kwam,
dat is in Christus Jezus."
5 En die *hem* hoorden
werden gedoopt in den Naam des Heeren Jezus;
6 en als Paulus hun de handen opgelegd had,
kwam de Heilige Geest op hen,
en zij spraken met *vreemde* talen
en profeteerden.
7 En alle deze waren omtrent twaalf mannen.
8 En hij ging in de Synagoge
en sprak vrijmoediglich drie maanden lang,
met hen handelende
en *hun* aanradende de zaken van het Koninkrijk Gods.
9 Maar als sommigen verhard werden
en ongehoorzaam waren,
kwaadsprekende van den weg *des Heeren* voor de menigte
week hij van hen
en scheidde de discipelen af,
dagelijks handelende in de school van zekeren Tyrannus.
10 En dit geschiedde twee jaren lang,
alzo dat allen die in Azië woonden
het Woord des Heeren Jezus hoorden,
beide Joden en Grieken.
11 En God deed ongewone krachten door de handen van Paulus,
12 alzo dat ook van zijn lijf op de zieken gedragen werden
de zweetdoeken of gordeldoeken,
en dat de ziekten van hen weken
en de booze geesten van hen uitvoeren.

De zonen van Sceva:

13 En sommigen van de omzwerende Joden,
zijnde *duivel*-bezweerders,
hebbende zich onderwonden den Naam des Heeren Jezus te noemen over degenen,
die booze geesten hadden,
zeggende:
"Wij bezweren u bij Jezus, dien Paulus predikt."
14 *Deze* nu waren zekere zeven zonen van Sceva,
een Joodschen Overpriester,
die dit deden.
15 Maar de booze geest antwoordende
zeide:
"Jezus ken ik,
en Paulus weet ik;
maar gijlieden, wie zijt gij?"
16 En de mensch in welken de booze geest was,

- sprong op hen,
en hen meester geworden zijnde
kreeg hij de overhand tegen hen,
alzo dat zij naakt en gewond uit dat huis ontvloten.
- 17 En dit werd allen bekend,
beiden Joden en Grieken,
die te Efeze woonden,
en daar viel een vreeze over hen allen,
en de Naam des Heeren Jezus werd groot gemaakt.
- 18 En velen dergenen, die geloofden,
kwamen,
belijdende
en verkondigende hunne daden.
- 19 Velen ook dergenen,
die ijdele *kunsten* gepleegd hadden,
brachten de boeken bijéén
en verbrandden ze in aller tegenwoordigheid
en berekenden de waarde derzelve
en bevonden *die* vijftigduizend zilveren *penningen*.
- 20 Alzo wies het woord des Heeren met macht
en nam de overhand.

Demetrius de zilversmid:

- 21 En als deze dingen volbracht waren,
nam Paulus voor in den Geest,
Macedonië en Achaje doorgegaan hebbende,
naar Jeruzalem te reizen,
zeggende:
"Nadat ik aldaar zal geweest zijn
moet ik ook Rome zien."
- 22 En als hij naar Macedonië gezonden had
twee van degenen die hem dienden,
namelijk Timotheüs en Erastus,
bleef hij zelf eenen tijd *lang* in Azië.
- 23 Maar op dienzelfden tijd ontstond daar geene kleine beroerte
vanwege de weg *des Heeren*.
- 24 Want een met name Demetrius, een zilversmid,
die *kleine* zilveren tempelen van Diana maakte,
bracht dien van die kunst geen klein gewin toe;
- 25 welke hij te zamen vergaderd hebbende
met de handwerkers van dergelijke dingen,
zeide:
"Mannen, gij weet dat wij uit dit gewin onze welvaart hebben;
en gij ziet
en hoort,
dat deze Paulus veel volk niet alleen van Efeze,
maar ook bijna van geheel Azië overreed
en afgekeerd heeft,
zeggende dat het geen goden zijn,
die met handen gemaakt worden;
- 27 en wij zijn niet allen in gevaar
dat dit deel in verachting kome,
maar dat ook de tempel van de groote godin Diana als niets geacht zal worden,
en dat ook hare majesteit zal tenondergaan,
aan welke gansch Azië en de *geheele* wereld godsdienst bewijst."
- 28 Als zij nu *dit* hoorden,
werden zij vol van toornigheid
en riepen,

zeggende:
 "Groot is de Diana der Efeziërs!"
 29 En de geheele stad werd vol verwarring,
 en zij liepen met een gedruisch eendrachtiglijk naar de schouwplaats,
 met zich trekkende Gajus en Aristarchus,
 Macedoniërs,
 metgezellen van Paulus op de reis.
 30 En als Paulus tot het volk wilde ingaan,
 lieten het hem de discipelen niet toe;
 31 en sommigen ook der oversten van Azië,
 die hem vrienden waren,
 zonden tot hem
 en baden dat hij zichzelf op de schouwplaats niet zoude begeven.
 32 Zij riepen dan *de een dit*, de ander wat anders;
 want de vergadering was verward,
 en het merendeel wist niet om wat oorzaak zij te zamen gekomen waren.
 33 En zij deden Alexander uit de schare voorkomen,
 alzoo hem de Joden voortstieten;
 en Alexander gewenkt hebbende met de hand,
 wilde bij het volk verantwoording doen.
 34 Maar als zij verstonden, dat hij een Jood was,
 werd daar ééne stem van allen,
 roepende omtrent twee uren lang:
 "Groot is de Diana der Efeziërs!"
 35 En als de *stadsschrijver* de schare gestild had,
 zeide hij:
 "Gij mannen van Efeze,
 wat mensch is er toch,
 die niet weet,
 dat de stad der Efeziërs de tempelbewaarster is van de groote godin Diana,
 en van *het beeld*, dat uit den hemel gevallen is?
 36 Dewijl dan deze dingen onwedersprekelijk zijn,
 zoo is het behoorlijk,
 dat gij stil zijt
 en niets onbedachts doet.
 37 Want gij hebt deze mannen *hier* gebracht,
 die noch kerkroovers zijn
 noch uwe godin lasteren.
 38 Indien dan nu Demetrius en die met hem van de kunst zijn,
 tegen iemand eenige zaak hebben,
 de rechtsdagen worden gehouden
 en daar zijn Stadhouders:
 laat ze elkander verklagen.
 39 En indien gij iets van andere dingen verzoekt,
 dat zal in eene wettelijke vergadering beslecht worden.
 40 Want wij staan in het gevaar,
 dat wij van oproer zullen verklaagd worden
 om *den dag* van heden,
 alzoo daar geene oorzaak is
 waardoor wij reden zullen kunnen geven van dezen oploop."
 En dit gezegd hebbende
 liet hij de vergadering gaan.

20

In Macedonië en Griekenland:

1 Nadat nu het oproer gestild was,
 Paulus de discipelen tot zich geroepen

- en gegroet hebbende,
ging uit om naar Macedonië te reizen.
- 2 En als hij die deelen doorgereisd
en hen met vele redenen vermaand had,
kwam hij in Griekenland;
- 3 en als hij *aldaar* drie maanden doorgebracht had,
en hem van de Joden lagen gelegd werden
als hij naar Syrië zoude varen,
zoo werd hij van zin weder te keeren door Macedonië.
- 4 En hem vergezelschapte tot in Azië
Sopater van Beréa,
en van de Thessalonicenzen Aristarchus en Secundus,
en Gajus van Derbe,
en Timotheüs,
en van die van Azië Tychicus en Trofimus:
- 5 deze vooraf henen gegaan zijnde wachtten ons te Troas.
- 6 Wij nu voeren af van Filippi na de dagen der ongehevelde *brooden*,
en kwamen in vijf dagen bij hen te Troas,
alwaar wij ons zeven dagen onthielden.

Weder te Troas. Eutyclus:

- 7 En op den eersten *dag* der week,
als de discipelen bijééngelkomen waren om brood te breken,
handelde Paulus met hen,
zullende des anderen daags verreizen;
en hij strekte *zijne* rede uit tot middernacht;
- 8 en daar waren vele lichten in de opperzaal,
waar zij vergaderd waren.
- 9 En een zeker jongeling met name Eutyclus zat in het venster,
en met eenen diepen slaap overvallen zijnde,
alzo Paulus lang *tot hen* sprak,
door den slaap nederstortende,
viel van de derde zoldering nederwaarts,
en werd dood opgenomen.
- 10 Doch Paulus afgekomen zijnde,
viel op hem,
en *hem* omvangende zeide hij:
"Wees niet beroerd,
want zijne ziel is in hem."
- 11 En als hij *weder* boven gegaan was,
en brood gebroken
en *wat* gegeten had,
en lang tot den dageraad toe met hen gesproken had,
vertrok hij alzo.
- 12 En zij brachten den knecht levend,
en waren bovenmate vertroost.

Naar Miléte:

- 13 Maar wij vooruit naar het schip gegaan zijnde,
voeren af naar Assus,
waar wij Paulus zouden innemen;
want hij had het alzo bevolen,
en hij zelf zoude te voet gaan.
- 14 En als hij zich te Assus bij ons gevoegd had,
namen wij hem in,
en kwamen te Mityléne;
- 15 en van daar afgevaren zijnde
kwamen wij den volgenden *dag* tegen Chios over,

- en des anderen *daags* leiden wij aan te Samos,
en bleven te Trogyllium,
en den *dag* daarna kwamen wij te Miléte.
16 Want Paulus had voorgenomen Efeze voorbij te varen,
opdat hij niet den tijd in Azië zoude verslijten;
want hij spoedde zich,
om (zoo het hem mogelijk ware)
op den Pinksterdag te Jeruzalem te zijn.

Afscheid van de Ouderlingen te Efeze:

- 17 Maar hij zond van Miléte naar Efeze,
en hij ontbood de Ouderlingen der gemeente;
18 en als zij tot hem gekomen waren
zeide hij tot hen:
"Gijlieden weet,
van den eersten dag af dat ik in Azië ben aangekomen,
hoe ik bij u den ganschen tijd geweest ben,
19 dienende den Heere met alle ootmoedigheid,
en vele tranen,
en verzoekingén,
die mij overkomen zijn door de lagen der Joden;
20 hoe ik niets achtergehouden heb van hetgeen nuttig was,
dat ik u niet zoude verkondigd
en u geleerd hebben,
in het openbaar
en bij de huizen,
21 betuigende beiden Joden en Grieken de bekeering tot God
en het geloof in onzen Jezus Christus.
22 En nu zie,
ik, gebonden zijnde door den Geest,
reis naar Jeruzalem,
niet wetende wat mij daar ontmoeten zal,
23 dan dat de Heilige Geest van stad tot stad betuigt,
zeggende dat mij banden en verdrukkingén aanstaande zijn.
24 Maar ik acht op geen ding,
noch houd mijn leven dierbaar voor mijzelfen,
opdat ik mijnen loop met blijdschap mag volbrengen,
en den dienst welken ik van den Heere Jezus ontvangen heb
om te betuigen het Evangelie der genade Gods.
25 En nu zie,
ik weet dat gij allen,
waar ik doorgestaan ben,
predikende het Koninkrijk Gods,
mijn aangezicht niet meer zien zult.
26 Daarom betuig ik ulieden op dezen huidigen dag,
dat ik rein ben van het bloed van *u* allen;
27 want ik heb niets achtergehouden,
dat ik u niet zoude verkondigd hebben al den raad Gods.
28 Zoo hebt dan acht op uzelfen,
en op de geheele kudde
over dewelke u de Heilige Geest tot opziensers gesteld heeft,
om de gemeente Gods te weiden,
welke Hij verkregen heeft door Zijn Eigen bloed.
29 Want dit weet ik,
dat na mijn vertrek zware wolven tot u inkomen zullen,
die de kudde niet sparen;
30 en uit uzelfen zullen mannen opstaan
sprekende verkeerde dingen,

om de discipelen af te trekken achter zich.
31 Daarom waakt,
en gedenkt,
dat ik drie jaren *lang* nacht en dag niet opgehouden heb
een iegelijk met tranen te vermanen.
32 En nu broeders,
ik beveel u Gode
en den woorde Zijner genade,
die machtig is *u* op te bouwen
en u een erfdeel te geven onder alle de geheiligden.
33 Ik heb niemand's zilver of goud of kleeding begeerd;
34 en gijzelve weet,
dat deze handen tot mijne nooddrift,
en dengenen, die met mij waren, gediend hebben.
35 Ik heb u in alles getoond,
dat men alzóó arbeidende
de zwakken moet opnemen,
en gedenken aan de woorden des Heeren Jezus,
dat Hij gezegd heeft:
'Het is zaliger te geven
dan te ontvangen.'
36 En als hij dit gezegd had,
heeft hij nederknielende met hen allen gebeden.
37 En daar werd een groot geweent van hen allen:
en zij vallende om den hals van Paulus kusten hem,
38 zeer bedroefd zijnde,
allermeeft over het woord dat hij gezegd had,
dat zij zijn aangezicht niet meer zien zouden.
En zij geleidden hem naar het fchip.

21

Op weg naar Jeruzalem. Te Tyrus:

1 En als het gefchiedde dat wij van hen gefcheiden
en afgevaren waren,
zoo liepen wij rechtuit
en kwamen te Còs,
en den *dag* daarna te Rhodus,
en van daar te Patara.
2 En een fchip gevonden hebbende
dat naar Fenicië overvoer
gingen wij er in
en voeren af.
3 En als wij Cyprus in 't gezicht gekregen
en dat aan de linkerhand gelaten hadden,
voeren wij naar Syrië,
en kwamen aan te Tyrus;
want het fchip zoude aldaar den laft ontladen.
4 En de discipelen gevonden hebbende,
bleven wij daar zeven dagen;
dewelke tot Paulus zeiden door den Geest,
dat hij niet zoude opgaan naar Jeruzalem.
5 Toen het nu gefchiedde dat wij deze dagen doorgebracht hadden,
gingen wij uit
en reisden *voort*;
en zij geleidden ons allen
met vrouwen en kinderen tot buiten de ftad,
en aan den oever nederknielende

6 hebben wij gebeden;
en als wij elkander gegroet hadden,
gingen wij in het schip,
maar zijlieden keerden wederom *elk* naar het zijne.

Te Cesaréa:

7 Wij nu de vaart volbracht hebbende van Tyrus,
kwamen aan te Ptolemaïs,
en de broeders gegroet hebbende,
bleven ééne dag bij hen.
8 En des anderen *daags* gingen Paulus en wij,
die met hem waren, van daar,
en kwamen te Cesaréa,
en gegaan zijnde in het huis van Filippus den Evangelist,
(die *een* was van de zeven),
bleven wij bij hem.
9 Deze nu had vier dochters,
nog maagden, die profeteerden.
10 En als wij *daar* vele dagen gebleven waren,
kwam er een zeker Profeet af van Judéa,
met name Agabus:
11 en hij kwam tot ons,
en nam den gordel van Paulus,
en zichzelf handen en voeten gebonden hebbende,
zeide:
"Dit zegt de Heilige Geest:
'Den man, wiens deze gordel is,
zullen de Joden alzóó te Jeruzalem binden,
en overleveren in de handen der heidenen.'"
12 Als wij nu dit hoorden,
baden beide wij en die van die plaats waren,
dat hij niet zoude opgaan naar Jeruzalem.
13 Maar Paulus antwoordde:
"Wat doet gij,
dat gij weent
en mijn hart week maakt?
Want ik ben bereid niet alleen gebonden te worden,
maar ook te sterven te Jeruzalem voor den Naam des Heeren Jezus."
14 En als hij zich niet liet afraden,
hielden wij ons tevreden,
zeggende:
"De wil des Heeren geschiede."

Te Jeruzalem:

15 En na die dagen maakten wij ons gereed
en gingen op naar Jeruzalem;
16 en met ons gingen ook *sommigen* der discipelen van Cesaréa,
leidende *met zich* een zekeren Mnason van Cyprus,
eene ouden discipel,
bij denwelken wij zouden te huis liggen.
17 En als wij te Jeruzalem gekomen waren,
ontvingen ons de broeders blijdelijk.
18 En den volgenden *dag* ging Paulus met ons in tot Jacobus;
en alle de Ouderlingen waren daar gekomen.
19 En als hij hen gegroet had,
verhaalde hij van stuk tot stuk,
wat God onder de heidenen door zijnen dienst gedaan had.
20 En zij *dat* gehoord hebbende,

loofden den Heere,
en zeiden tot hem:
"Gij ziet, broeder,
hoevele duizenden van Joden daar zijn die gelooven,
en zij zijn allen ijveraars voor de wet;
21 en zij zijn aangaande u bericht,
dat gij alle de Joden,
die onder de heidenen zijn,
leert van Mozes afvallen,
zeggende dat zij de kinderen niet zouden besnijden
noch naar de wijze *der wet* wandelen.
22 Wat is er dan *te doen*?
Het is zeer noodig dat de menigte samenkome;
want zij zullen hooren,
dat gij gekomen zijt.
23 Doe dan hetgeen wij u zeggen.
Wij hebben vier mannen,
die een gelofte gedaan hebben:
24 neem deze tot u,
en heilig u met hen,
en doe de onkosten nevens hen,
opdat zij het hoofd beschermen mogen,
en allen mogen weten,
dat er niets is aan hetgeen waarvan zij aangaande u bericht zijn,
maar *dat gij alzóó* wandelt,
dat gij ook zelf de wet onderhoudt.
25 Doch van de heidenen, die gelooven,
hebben wij geschreven en goed gevonden,
dat zij niets dergelijks zouden onderhouden,
dan dat zij zich wachten van hetgeen den afgoden geofferd is,
en van bloed,
en van het verstikte,
en van hoererij."

Paulus gevangengenomen:

26 Toen nam Paulus de mannen met zich
en den dag daaraan met hen geheiligd zijnde,
ging hij in den tempel,
en verkondigde dat de dagen der heiliging vervuld waren,
blijvende daar totdat voor een iegelijk van hen de offerande opgeofferd was.
27 Als nu de zeven dagen zouden voleindigd worden,
zagen hem de Joden van Azië in den tempel,
en beroerden al het volk,
en sloegen de handen aan hem,
28 roepende:
"Gij Israëlietische mannen,
komt te hulp!
Deze is de mensch,
die tegen het volk en de wet en deze plaats allen overal leert;
en bovendien heeft hij ook Grieken in den tempel gebracht
en heeft deze heilige plaats ontheiligd."
29 Want zij hadden te voren Trofimus den Efeziër met hem in de stad gezien,
welken zij meenden,
dat Paulus in den tempel gebracht had.
30 En de geheele stad kwam in beroering,
en het volk liep te zamen,
en zij grepen Paulus
en trokken hem buiten den tempel;

en terstond werden de deuren gesloten.
31 En als zij hem zochten te dooden,
kwam het gerucht tot den overste der bende,
dat geheel Jeruzalem in verwarring was;
32 welke terstond krijgsknechten en hoofdmannen over honderd tot zich nam,
en liep af naar hen toe.
Zij nu den overste en de krijgsknechten ziende,
hielden op van Paulus te slaan.
33 Toen naderde de overste
en greep hem,
en beval dat men *hem* met twee ketenen zoude binden
en vraagde wie hij was
en wat hij gedaan had.
34 En onder de schare riep *de één dit*,
de ander wat anders:
doch als hij de zekerheid niet kon weten vanwege de beroerte,
beval hij dat men hem in de legerplaats zoude brengen.
35 En als hij aan de trappen gekomen was,
gebeurde het,
dat hij van de krijgsknechten gedragen werd
vanwege het geweld der schare,
36 want de menigte des volks volgde,
al roepende:
"Weg met hem!"

37 En als Paulus *nu* in de legerplaats zoude geleid worden,
zeide hij tot den overste:
"Is het mij geoorloofd tot u wat te spreken?"
En hij zeide:
"Kent gij Grieksch?"
38 Zijt gij dan niet de Egyptenaar,
die vóór deze dagen oproer verwekte
en de vierduizend moordenaars naar de woestijn uitleidde?"
39 Maar Paulus zeide:
"Ik ben een Joodsch man van Tarsus,
een burger van eene niet onvermaarde stad in Cilicië,
en ik bid u,
laat mij toe tot het volk te spreken."
40 En als hij het toegelaten had,
Paulus staande op de trappen,
wenkte met de hand tot het volk
en als daar groote stilte geworden was,
sprak hij hen aan in de Hebreeuwsche taal,
zeggende:

22

Paulus verdedigt zich:

1 "Mannen broeders en vaders,
hoort mijne verantwoording,
die ik tegenwoordig tot u *doen zal*."
2 (Als zij nu hoorden,
dat hij in de Hebreeuwsche taal hen aansprak,
hielden zij zich te meer stil.
En hij zeide:)
3 "Ik ben een Joodsch man,
te Tarsus in Cilicië geboren,
opgevoed in deze stad,

aan de voeten Gamaliëls onderwezen
naar de nauwgezetste wijze der vaderlijke wet,
zijnde een ijveraar Gods
gelijkerwijs gij allen heden zijt;
4 die dezen weg vervolgd heb tot den dood,
bindende
en in de gevangenissen overleverende
beide mannen en vrouwen:
5 gelijk mij ook de Hoogepriester getuige is,
en de geheele Raad der Ouderlingen;
van dewelken ik ook brieven genomen hebbende tot de broeders,
ben naar Damascus gereisd,
om ook degenen, die dáár waren,
gebonden te brengen naar Jeruzalem,
opdat zij gestraft zouden worden.
6 Maar het geschiedde mij,
als ik reisde
en Damascus genaakte omtrent den middag,
dat snellijk uit den hemel een groot licht mij omscheen;
7 en ik viel ter aarde,
en ik hoorde een stem tot mij zeggende:
'Saul, Saul, wat vervolgt gij Mij'?
8 En ik antwoordde:
'Wie zijt Gij Heere?'
En Hij zeide tot mij:
'Ik ben Jezus de Nazarener,
Welken gij vervolgt.'
9 En die met mij waren zegen wel het licht,
en werden zeer bevreesd,
maar de stem Desgenen,
Die tot mij sprak,
hoorden zij niet.
10 En ik zeide:
'Heere, wat zal ik doen?'
En de Heere zeide tot mij:
'Sta op
en ga henen naar Damascus,
en aldaar zal met u gesproken worden
van al hetgeen u geordineerd is te doen.'
11 En als ik vanwege de heerlijkheid van dat licht niet zag,
zoo werd ik bij de hand geleid van degenen,
die met mij waren,
en kwam te Damascus.
12 En een zekere Ananias,
een godvruchtig man naar de wet,
goede getuigenis hebbende van alle de Joden die *daar* woonden,
13 kwam tot mij,
en bij *mij* staande
zeide tot mij:
'Saul, broeder, word weder ziende.'
En terzelfder ure werd ik ziende op hem.
14 En hij zeide:
'De God onzer vaderen heeft u te voren verordineerd
om Zijnen wil te kennen,
en den Rechtvaardige te zien,
en de stem uit Zijnen mond te hooren;
15 want gij zult Hem getuige zijn
bij alle menschen

- van hetgeen gij gezien en gehoord hebt.
16 En nu wat vertoefst gij?
Sta op,
en laat u doopen
en uwe zonden afwasschen,
aanroepende den Naam des Heeren.'
17 En het gebeurde mij als ik te Jeruzalem wedergekeerd was
en in den tempel bad
dat ik in eene vertrekking van zinnen was,
18 en dat ik Hem zag,
en Hij zeide tot mij:
'Spoed u
en ga in der haast uit Jeruzalem;
want zij zullen uwe getuigenis van Mij niet aannemen.'
19 En ik zeide:
'Heere, zij weten dat ik in de gevangenis wierp
en in de Synagogen geeselde die in U geloofden;
20 en toen het bloed van Stefanus Uwen getuige vergoten werd,
dat ik daar óók bijstond
en mede welbehagen had in zijnen dood,
en de kleederen bewaarde dergenen,
die hem doodden.'
21 En Hij zeide tot mij:
'Ga henen,
want Ik zal u ver tot de heidenen afzenden.'"

Paulus burgerrecht:

- 22 Zij hoorden hem nu tot dit woord toe;
en zij verhieven hunne stem,
zeggende:
"Weg van de aarde met zulk eenen,
want het is niet behoorlijk dat hij leve."
23 En als zij riepen
en de kleederen van zich smeten
en stof in de lucht wierpen,
24 zoo beval de overste dat men hem in de legerplaats zoude brengen,
en zeide dat men hem met geeselen onderzoeken zoude,
opdat hij verstaan mocht
om wat oorzaak zij alzoo over hem riepen.
25 En alzoo zij hem met de riemen uitrekten,
zeide Paulus tot den hoofdman over honderd,
die daar stond:
"Is het ulieden geoorloofd eenen Romeinschen mensch,
en *dien* onveroordeeld, te geeselen?"
26 Als nu de hoofdman over honderd *dat* hoorde,
ging hij toe
en boodschapte het den overste,
zeggende:
"Zie wat gij te doen hebt;
want deze man is een Romein."
27 En de overste kwam toe
en zeide tot hem:
"Zeg mij,
zijt gij een Romein?"
En hij zeide:
"Ja."
28 En de overste antwoordde:
"Ik heb dit burgerrecht voor eene groote som *geld* verkregen."

En Paulus zeide:
"Maar ik ben ook *een burger* geboren."
29 Terstond dan lieten zij van hem af,
die hem zouden onderzocht hebben;
en de overste werd óók bevreesd,
toen hij verstond dat hij een Romein was,
en dat hij hem had gebonden.

Paulus voor den Raad:

30 En des anderen *daags*, willende de zekerheid weten,
waarom hij van de Joden beschuldigd werd,
maakte hij hem los van de banden,
en beval dat de Overpriesters en hun geheele Raad zoude komen;
en Paulus afgebracht hebbende
stelde hij *hem vóór* hen.

23

1 En Paulus de oogen op den Raad houdende,
zeide:
"Mannen broeders,
ik heb met alle goed geweten voor God gewandeld tot op dezen dag."
2 Maar de Hoogepriester Ananías beval dengenen die bij hem stonden,
dat zij hem op den mond zouden slaan.
3 Toen zeide Paulus tot hem:
"God zal u slaan,
gij gewitte wand.
Zit gij ook om mij te oordeelen naar de wet,
en beveelt gij tegen de wet,
dat men mij zal slaan?"
4 En die daarbij stonden zeiden:
"Scheldt gij den Hoogepriester Gods?"
5 En Paulus zeide:
"Ik wist niet, broeders,
dat het de Hoogepriester was;
want daar is geschreven:
'Den overste uws volks zult gij niet vloeken.'"
6 En Paulus wetende dat het ééne deel was van de Sadduceërs
en het andere van de Farizeërs
riep in den Raad:
"Mannen broeders,
ik ben een Farizeër, eens Farizeërs zoon:
ik word over de hoop en opstanding der dooden geoordeeld."
7 En als hij dit gesproken had,
ontstond daar tweedracht tusschen de Farizeërs en de Sadduceërs,
en de menigte werd verdeeld.
8 Want de Sadduceërs zeggen,
dat er geene opstanding is,
noch Engel of geest;
maar de Farizeërs belijden het beide.
9 En daar geschiedde een groot geroep;
en de Schriftgeleerden van de zijde der Farizeërs stonden op
en streden,
zeggende:
"Wij vinden geen kwaad in dezen mensch;
en indien een geest tot hem gesproken heeft of een Engel,
laat ons tegen God niet strijden."
10 En als daar groote tweedracht ontstaan was,

de overste, vreezende dat Paulus van hen verscheurd mocht worden,
gebood dat het krijgsvolk zoude afkomen
en hem uit het midden van hen wegrukken
en in de legerplaats brengen.

De samenzwering tegen Paulus:

- 11 En den volgenden nacht stond de Heere bij hem,
en zeide:
"Heb goeden moed Paulus;
want gelijk gij te Jeruzalem van Mij betuigd hebt,
alzóó moet gij ook te Rome getuigen."
- 12 En als het dag geworden was,
maakten sommigen der Joden eene samenrotting,
en vervloekten zichzelf,
zeggende dat zij noch eten noch drinken zouden,
totdat zij Paulus zouden gedood hebben.
- 13 En zij waren meer dan veertig,
die dezen eed te zamen gedaan hadden;
- 14 dewelke gingen tot de Overpiesters en de Ouderlingen,
en zeiden:
"Wij hebben onszelven met vervloeking vervloekt,
niets te zullen nuttigen,
totdat wij Paulus zullen gedood hebben.
- 15 Gij dan nu,
laat den overste weten met den Raad,
dat hij hem morgen tot u afbreng,
alsof gij nader kennis zoudt nemen van zijne zaken;
en wij zijn bereid hem om te brengen
eer hij bij *u* komt."
- 16 En als de zoon van Paulus' zuster deze lage gehoord had,
kwam hij daar
en ging in de legerplaats,
en boodschapte het Paulus.
- 17 En Paulus riep tot zich een van de hoofdmannen over honderd,
en zeide:
"Leid dezen jongeling henen tot den overste;
want hij heeft hem wat te boodschappen."
- 18 Deze dan nam hem
en bracht *hem* tot den overste,
en zeide:
"Paulus de gevangene heeft mij tot zich geroepen,
en begeerd dat ik dezen jongeling tot u zoude brengen,
die u wat heeft te zeggen."
- 19 De overste nu nam hem bij de hand,
en terzijde gegaan zijnde vraagde hij:
"Wat is het,
dat gij mij hebt te boodschappen?"
- 20 En hij zeide:
"De Joden zijn overéengekomen om van u te begeeren,
dat gij Paulus morgen in den Raad zoudt afbrengen,
alsof zij iets van hem nader zouden onderzoeken.
- 21 Doch geloof hen niet;
want meer dan veertig mannen uit hen leggen hem lagen,
welke zichzelf met eene vervloeking verbonden hebben,
noch te eten
noch te drinken,
totdat zij hem zullen omgebracht hebben;
en zij zijn nu gereed,

verwachtende de toezegging van u."
22 De overste dan liet den jongeling gaan,
hem gebiedende:
"Zeg niemand voort,
dat gij mij zulks geopenbaard hebt."

Overgebracht naar Cesaréa:

23 En zekere twee van de hoofdmannen over honderd
tot zich geroepen hebbende,
zeide hij:
"Maakt tweehonderd krijgsknechten gereed,
opdat zij naar Cesaréa trekken,
en zeventig ruiters,
en tweehonderd schutters,
tegen de derde ure des nachts;
24 en laat hen *zadel*beesten bestellen,
opdat zij Paulus daarop zetten
en behouden overbrengen tot den stadhouder Felix."
25 En hij schreef eenen brief,
hebbende dezen inhoud:
26 "Claudius Lysias aan den machtigsten Stadhouder Felix groetenis.
27 Alzoo deze man van de Joden gegrepen was,
en van hen omgebracht zoude geworden zijn,
ben ik daarover gekomen met het krijgsvolk,
en heb hem *hun* ontnomen,
bericht zijnde,
dat hij een Romein is;
28 en willende de zaak weten
waarover zij hem beschuldigden,
bracht ik hem af in hunnen Raad;
29 welken ik bevond beschuldigd te worden over vragen hunner wet,
maar geene beschuldiging tegen hem te zijn,
die den dood of banden waardig is.
30 En als mij te kennen gegeven was,
dat van de Joden eene lage tegen dezen man *gelegd* zoude worden,
zoo heb ik *hem* terstond aan u gezonden,
gebiedende ook de beschuldigers voor u te zeggen
hetgeen zij tegen hem hadden.
Vaarwel."
31 De krijgsknechten dan,
gelijk hun bevolen was,
namen Paulus
en brachten hem des nachts te Antipatris;
32 en des anderen daags,
latende de ruiters met hem trekken,
keerden zij wederom naar de legerplaats;
33 dewelke als zij te Cesaréa gekomen waren
en den brief den Stadhouder overgeleverd hadden,
hebben zij ook Paulus vóór hem gesteld.
34 En de Stadhouder *den brief* gelezen hebbende,
vraagde uit wat provincie hij was;
en verstaande dat hij van Cilicië was,
35 zeide hij:
"Ik zal u hooren als ook uw beschuldigers hier zullen gekomen zijn."
En hij beval,
dat hij in het Rechthuis van Herodes zoude bewaard worden.

24

Paulus naar Felix:

- 1 En vijf dagen daarna kwam de Hoogepriester Ananías af
met de Ouderlingen
en eenen zekeren voorspraak, *genaamd* Tertullus,
dewelke verschenen voor den Stadhouder tegen Paulus.
- 2 En als hij geroepen was,
begon Tertullus *hem* te beschuldigen,
zeggende:
- 3 "Dat wij grooten vrede door u bekomen,
en dat *vele* loffelijke diensten dezen volke geschieden
door uwe voorzichtigheid,
machtigste Felix,
nemen wij ganschelijk en overal met alle dankbaarheid aan.
Maar opdat ik u niet lang ophoude,
ik bid *u*, dat gij ons, naar uwe welwillendheid, kortelijk hoort.
Want wij hebben dezen man bevonden te zijn eene pest,
en een die oproer verwekt onder alle de Joden door de *gansche* wereld,
en een opperste voorstander van de sekte der Nazareners:
die ook gepoogd heeft den tempel te ontheiligen;
welken wij ook gegrepen hebben
en naar onze wet hebben willen oordeelen.
Maar Lysias de overste daarover komende,
heeft *hem* met groot geweld uit onze handen weggebracht,
gebiedende zijne beschuldigers tot u te komen:
van denwelke gij zelf, *hem* onderzocht hebbende,
zult kunnen verstaan al hetgeen waarvan wij hem beschuldigen."
En ook de Joden stemden het toe,
zeggende dat deze dingen alzoo waren.
- 10 Maar Paulus,
als hem de Stadhouder gewenkt had,
dat hij zoude spreken,
antwoordde:
"Dewijl ik weet dat gij nu vele jaren over dit volk rechter geweest zijt,
zoo verantwoord ik mijzelven met *des* te beteren moed:
11 alzoo gij kunt weten,
dat het niet meer dan twaalf dagen zijn,
van dat ik ben opgekomen om te aanbidden in Jeruzalem.
12 En zij hebben mij noch in den tempel gevonden tot iemand sprekende
of *eenige* samenrotting des volks makende,
noch in de Synagogen,
noch in de stad;
13 en zij kunnen niet bewijzen
waarvan zij mij nu beschuldigen.
14 Maar dit beken ik u,
dat ik, naar dien weg,
welken zij sekte noemen,
den God der vaderen alzóó dien,
geloovende alles wat in de Wet en in de Profeten geschreven is,
15 hebbende hope op God,
welke deze ook zelve verwachten,
dat er eene opstanding der dooden wezen zal,
beide der rechtvaardigen en der onrechtvaardigen;
16 en hierin oefen ik mijzelven,
om altijd een onergerlijk geweten te hebben bij God en de menschen.
17 Doch na vele jaren ben ik gekomen om aalmoezen te doen aan mijn volk
en offeranden:

18 waarover mij gevonden hebben,
 geheiligd zijnde,
 in den tempel,
 niet met volk
 noch met beroerte,
 eenige Joden uit Azië:
19 welke behoorden *hier* vóór u tegenwoordig te zijn
 en *mij* te beschuldigen,
 indien zij iets hadden tegen mij.
20 Of dat deze zelve zeggen,
 of zij eenig onrecht in mij gevonden hebben,
 als ik voor den Raad stond,
21 dan van dit éénig woord,
 hetwelk ik riep staande onder hen:
 'Over de opstanding der dooden word ik heden van ulieden geoordeeld.'
22 Toen nu Felix dit gehoord had,
 stelde hij hen uit,
 zeggende:
 "Als ik nader wetenschap van dezen weg zal hebben,
 wanneer Lysias de overste zal afgekomen zijn,
 zoo zal ik volle kennis nemen van uwe zaken."
23 En hij beval den hoofdman over honderd,
 dat Paulus zoude bewaard worden,
 en verlichting hebben,
 en dat hij niemand van de zijnen zoude beletten
 hem te dienen
 of tot hem te komen.
24 En na sommige dagen Felix daar gekomen zijnde
 met Drusilla zijne vrouw, die eene Jodin was,
 ontbood Paulus,
 en hoorde hem van het geloof in Christus.
25 En als hij handelde van rechtvaardigheid en matigheid en *van* het toekomend oordeel,
 Felix,
 zeer bevreesd geworden zijnde,
 antwoordde:
 "Voor ditmaal ga henen,
 en als ik gelegen tijd zal hebben bekomen,
 zoo zal ik u tot mij roepen":
26 en te gelijk ook hopende,
 dat hem van Paulus geld gegeven zoude worden,
 opdat hij hem losliet;
 waarom hij hem ook dikwijls ontbood
 en sprak met hem.
27 Maar als twee jaren vervuld waren,
 kreeg Felix Porcius Festus in zijne plaats;
 en Felix willende den Joden gunst bewijzen,
 liet Paulus gevangen.

25

Paulus voor Festus:

1 Festus dan in de provincie gekomen zijnde,
 ging na drie dagen van Cesaréa òp naar Jeruzalem;
2 en de Hoogepriester en de voornaamsten der Joden verschenen vóór hem
 tegen Paulus
 en baden hem,
3 begeerende gunst tegen hem,
 opdat hij hem zou doen komen te Jeruzalem,

- en* leggende eene lage om hem op den weg om te brengen.
- 4 Doch Festus antwoordde,
dat Paulus te Cesaréa bewaard werd,
en dat hij zelf haast *derwaarts* zoude verreizen:
- 5 "die dan," zeide hij, "onder u kunnen,
dat zij mede afreizen,
en zoo daar iets onbehoorlijks in dezen man is,
dat zij hem beschuldigen."
- 6 En als hij onder hen niet meer dan tien dagen doorgebracht had,
kwam hij af naar Cesaréa;
en des anderen daags op den rechterstoel gezeten zijnde,
beval hij,
dat Paulus zoude *voorgebracht* worden.
- 7 En als hij daar gekomen was,
stonden de Joden,
die van Jeruzalem afgekomen waren,
rondom *hem*, vele en zware beschuldigingen tegen Paulus voortbrengende,
die zij niet konden bewijzen;
- 8 dewijl hij zich verantwoordende zeide:
"Ik heb noch tegen de wet der Joden,
noch tegen den tempel,
noch tegen den keizer iets gezondigd."
- 9 Maar Festus willende den Joden gunst bewijzen,
antwoordde Paulus
en zeide:
"Wilt gij naar Jeruzalem opgaan,
en aldáár voor mij over deze dingen geoordeeld worden?"
- 10 En Paulus zeide:
"Ik sta voor den rechterstoel des keizers,
waar ik geoordeeld moet worden:
den Joden heb ik geen onrecht gedaan,
gelijk gij ook zeer wel weet.
- 11 Want indien ik onrecht doe,
en iets des doods waardig gedaan heb,
ik weiger niet te sterven;
maar indien er niets is van hetgeen waarvan deze mij beschuldigen,
zoo kan niemand mij hun uit gunst overgeven.
Ik beroep mij op den keizer."
- 12 Toen antwoordde Festus,
als hij met den Raad gesproken had:
"Hebt gij u op den keizer beroepen,
gij zult tot den keizer gaan."

Festus en Agrippa:

- 13 En als eenige dagen voorbijgegaan waren,
kwamen de koning Agrippa en Berníce te Cesaréa
om Festus te begroeten.
- 14 En toen zij aldaar vele dagen doorgebracht hadden,
heeft Festus de zaken van Paulus aan den koning verhaald,
zeggende:
"*Hier* is een zeker man van Felix gevangen gelaten;
- 15 om wiens wil,
als ik te Jeruzalem was,
de Overpriesters en de Ouderlingen der Joden verschenen,
begeerende vonnis tegen hem:
- 16 aan dewelke ik antwoordde,
dat de Romeinen de gewoonte niet hebben eenig mensch uit gunst
ter dood over te geven,

- eer de beschuldigde de beschuldigers tegenwoordig heeft,
en plaats van verantwoording gekregen heeft over de beschuldiging.
- 17 Als zij dan gezamenlijk alhier gekomen waren,
zoo ben ik,
geen uitstel nemende,
des *daags* daaraan op den rechterstoel gezeten,
en beval dat de man zoude *voorgebracht* worden:
- 18 over welken de beschuldigers, *hier* staande,
geene zaak hebben ingebracht
waarvan ik vermoedde,
- 19 maar hadden tegen hem eenige vragen van hunnen godsdienst,
en van zekeren Jezus,
Die gestorven was,
Welken Paulus zeide te leven.
- 20 En als ik over de onderzoeking van de zaak in twijfeling was,
zeide ik of hij wilde gaan naar Jeruzalem,
en aldáár over deze dingen geoordeeld worden.
- 21 En als Paulus zich beriep,
dat men hem tot de kennismeming des Keizers bewaren zoude,
zoo heb ik bevolen,
dat hij bewaard zoude worden tot den tijd toe,
dat ik hem tot den Keizer zenden zoude."
- 22 En Agrippa zeide tot Festus:
"Ik wilde ook zelf dien mensch *wel* hooren."
En hij zeide:
"Morgen zult gij hem hooren."

Paulus voor Agrippa:

- 23 Des anderen daags dan,
als Agrippa gekomen was
en Berníce met groote pracht,
en als zij ingegaan waren in het Rechthuis
met de oversten over duizend
en de mannen,
die de voornaamsten der stad waren,
werd Paulus op bevel van Festus *voorgebracht*.
- 24 En Festus zeide:
"Koning Agrippa,
en gij mannen alle, die met ons *hier* tegenwoordig zijt,
gij ziet dezen,
van welken mij de gansche menigte der Joden heeft aangesproken,
beide te Jeruzalem en hier,
roepende dat hij niet meer behoort te leven.
- 25 Maar ik bevonden hebbende,
dat hij niets des doods waardig gedaan had,
en dewijl hij ook zelf zich op den Keizer beroepen heeft,
heb besloten hem te zenden.
- 26 Van welken ik niets zekers heb aan den heer te schrijven;
daarom heb ik hem voor ulieden *voorgebracht*,
en meest voor u, Koning Agrippa,
opdat ik, na gedane onderzoeking,
wat heb te schrijven;
- 27 want het dunkt mij tegen rede eenen gevangene te zenden,
en niet ook de beschuldigingen,
die tegen hem zijn,
te kennen te geven."

26

- 1 En Agrippa zeide tot Paulus:
"Het is u geoorloofd voor uzelfen te spreken."
Toen strekte Paulus de hand uit,
en verantwoordde zich *aldus*:
- 2 "Ik acht mijzelfen gelukkig, o Koning Agrippa,
dat ik mij heden voor u zal verantwoorden
van alles waarover ik van de Joden beschuldigd word;
- 3 allermeeft dewijl ik weet,
dat gij kennis hebt van alle gewoonten en vragen,
die onder de Joden zijn:
daarom bid ik u,
dat gij mij lankmoediglijk hoort.
- 4 Mijn leven dan van der jonkheid aan,
hetwelk van den beginne onder mijn volk te Jeruzalem geweest is,
weten alle de Joden,
- 5 als die van over lang mij te voren gekend hebben,
(indien zij het wilden getuigen),
dat ik naar de nauwgezetste sekte van onzen godsdienst
als een Farizeër geleefd heb.
- 6 En nu sta ik
en word geoordeeld over de hope der belofte,
die van God tot de vaderen geschied is;
- 7 tot dewelke onze twaalf geslachten,
geduriglijk nacht en dag *God* dienende,
verhopen te komen;
over welke hope ik, o Koning Agrippa,
van de Joden wordt beschuldigd.
- 8 Wat?
Wordt het bij ulieden ongeloofelijk geoordeeld,
dat God de dooden opwekt?
- 9 Ik meende waarlijk bij mijzelfen,
dat ik tegen den Naam van Jezus van Nazaret
vele wederpartijdige dingen moest doen;
- 10 hetwelk ik ook gedaan heb te Jeruzalem,
en ik heb velen van de heiligen in de gevangenissen gesloten,
de macht van de Overpriesters ontvangen hebbende;
en als zij omgebracht werden,
stemde ik het toe;
- 11 en door alle de Synagogen heb ik hen dikwijls gestraft
en gedwongen te lasteren;
en boven mate tegen hen woedende,
heb ik hen vervolgd ook tot in de *buitenlandsche* steden.
- 12 En als ik daarvoor ook naar Damascus reisde
met macht en last,
welke *ik* van de Overpriesters *had*,
- 13 zag ik, o Koning, in 't midden van den dag
op den weg een Licht,
boven den glans der zon van den hemel,
mij en degenen,
die met mij reisden, omschijnende;
- 14 en als wij allen ter aarde nedergevallen waren,
hoorde ik eene stem tot mij sprekende,
en zeggende in de Hebreeuwsche taal:
'Saul, Saul,
wat vervolgt gij mij?
Het is u hard tegen de prikkels de verzenen te slaan.'

15 En ik zeide:
'Wie zijt gij, Heere?'
En Hij zeide:
'Ik ben Jezus, Dien gij vervolgt.

16 Maar richt u op
en sta op uwe voeten;
want hiertoe ben Ik u verschenen,
om u te stellen tot een dienaar en getuige der dingen,
beide die gij gezien hebt
en in welke ik u *nog* zal verschijnen,

17 verlossende u van dit volk
en *van* de heidenen,
tot dewelke ik u nu zend

18 om hunne oogen te openen,
en *hen* te bekeeren van de duisternis tot het licht,
en *van* de macht des satans tot God;
opdat zij de vergeving der zonden ontvangen
en een erfdeel onder de geheiligden,
door het geloof in mij.'

19 Daarom, o Koning Agrippa,
ben ik dat hemelsch gezicht niet ongehoorzaam geweest,
20 maar heb, eerst dengenen, die te Damascus waren,
en te Jeruzalem,
en in het geheele land van Judéa,
en den heidenen verkondigd,
dat zij zich zouden beteren
en tot God bekeeren,
werken doende der bekeering waardig.

21 Om dezer zaken wil hebben mij de Joden in den tempel gegrepen
en gepoogd mij om te brengen.

22 Dan hulpe van God verkregen hebbende,
sta ik tot op dezen dag,
betuigende beiden klein en groot,
niets zeggende buiten hetgeen de Profeten en Mozes gesproken hebben
dat geschieden zoude:

23 *namelijk* dat de Christus lijden moest,
en dat hij de eerste uit de opstanding der dooden zijnde,
een licht zoude verkondigen aan dit volk
en aan de heidenen."

24 En als hij deze dingen tot verantwoording sprak,
zeide Festus met groote stem:
"Gij raast Paulus,
de groote geleerdheid brengt u tot razernij."

25 Maar hij zeide:
"Ik raas niet, machtigste Festus,
maar ik spreek woorden van waarheid
en van een gezond verstand.

26 Want de Koning weet van deze dingen,
tot welken ik ook vrijmoedigheid gebruikende spreek:
want ik geloof niet,
dat hem iets van deze dingen verborgen is,
want dit is in geenen hoek geschied.

27 Geloofst gij, o Koning Agrippa, de Profeten?
Ik weet, dat gij ze gelooft."

28 En Agrippa zeide tot Paulus:
"Gij beweegt mij bijna een Christen te worden."

29 En Paulus zeide:
"Ik wenschte wel van God,

dat èn bijna èn geheelijk,
niet alleen gij maar ook allen, die mij heden hooren,
zoodanigen werden gelijk als ik ben,
uitgenomen deze banden."
30 En als hij dit gezegd had,
stond de Koning op,
en de Stadhouder,
en Berníce,
en die met hen gezeten waren;
31 en aan eene zijde gegaan zijnde,
spraken zij tot elkander,
zeggende:
"Deze mensch doet niets des doods of der banden waardig."
32 En Agrippa zeide tot Festus:
"Deze mensch kon losgelaten worden,
indien hij zich op den Keizer niet had beroepen."

27

De reis naar Rome:

1 En als het besloten was,
dat wij naar Italië zouden afvaren,
leverden zij Paulus en eenige andere gevangenen over
aan eenen hoofdman over honderd,
met name Julius,
van de keizerlijke bende.
2 En in een Adramytteensch schip gegaan zijnde,
alzoó wij de plaatsen langs Azië bevaren zouden,
voeren wij af;
en Aristarchus,
de Macedoniër van Thessalonica,
was met ons.
3 En des anderen *daags* kwamen wij aan te Sidon;
en Julius vriendelijk met Paulus handelende,
liet *hem* toe tot de vrienden te gaan
om *van hen* verzorgd te worden.
4 En van daar afgevaren zijnde voeren wij onder Cyprus henen,
omdat de winden *ons* tegen waren;
5 en de zee, die langs Cicilië en Pamfylië is,
doorgevaren zijnde,
kwamen wij aan te Myra in Lycië.
6 En de hoofdman aldaar een schip gevonden hebbende van Alexandrië,
dat naar Italië voer,
deed ons in hetzelfde overgaan.
7 En als wij vele dagen langzaam voortvoeren
en nauwelijks tegenover Cnidus gekomen waren,
overmits de wind het ons niet toeliet,
zoo voeren wij onder Creta henen,
tegenover Salmóné;
8 en hetzelfde nauwelijks voorbijzeilende,
kwamen wij in eene zekere plaats,
genaamd Schoonehavens,
waar de stad Lasea nabij was.
9 En als er veel tijd verlopen
en de vaart nu zorgelijk was,
omdat ook de vasten nu voorbij was,
vermaande Paulus hen
10 en zeide tot hen:

- "Mannen, ik zie, dat de vaart zal geschieden met hinder
en groote schade,
niet alleen van de lading
en van het schip,
maar ook van ons leven."
11 Doch de hoofdman geloofde meer den stuurman en den schipper
dan hetgeen van Paulus gezegd werd.
12 En alzoo de haven ongelegen was
om te overwinteren,
vond het meerendeel geraden ook van daar te varen,
of zij soms te Fenix konden aankomen
om te overwinteren,
zijnde eene haven in Creta,
streckende tegen het Zuidwesten en tegen het Noordwesten.

In den storm:

- 13 En alzoo de zuidenwind zacht waaide,
meenden zij hun voornemen verkregen te hebben,
en afgevaren zijnde
zeilden zij dicht voorbij Creta henen.
14 Maar niet lang daarna sloeg tegen hetzelfde een stormwind
genaamd Euroclydon;
15 en als het schip daarmede weggerukt werd
en niet tegen den wind kon opzeilen,
gaven wij het op
en dreven henen.
16 En loopende onder een zeker eilandje genaamd Claudia,
konden wij nauwelijks de boot machtig worden;
17 dewelke opgehaald hebbende,
gebruikten zij *alle* behulpzelen,
het schip ondergordende;
en alzoo zij vreesden dat zij op de *droogte* Syrtis vervallen zouden,
streken zij het zeil
en dreven alzoo henen;
18 en als wij van het onweder geweldiglijk geslingerd werden,
deden zij den volgenden *dag* eenen uitworp,
19 en den derden *dag* wierpen wij met onze eigene handen
het scheepsgereedschap uit;
20 en als noch zon noch gesternten verschenen in vele dagen,
en geen klein onweder *ons* drukte,
zoo werd *ons* voorts alle hoop van behouden te worden benomen.
21 En als men langen tijd zonder eten geweest was,
toen stond Paulus *op* in het midden van hen,
en zeide:
"O mannen,
men behoorde mij wel gehoor gegeven te hebben
en van Creta niet afgevaren te zijn,
en dezen hinder en deze schade verhoed te hebben.
22 Doch alsnu vermaan ik ulieden goedsmoeds te zijn;
want daar zal geen verlies geschieden van *iemand's* leven onder u,
maar alleen van het schip.
23 Want dezen zelfden nacht heeft bij mij gestaan een Engel Gods,
Wiens ik ben,
Welken ik ook dien,
24 zeggende:
'Vrees niet Paulus,
gij moet voor den Keizer gesteld worden;
en zie, God heeft u geschonken allen die met u varen.'

25 Daaronder zijn goedsmoeds, mannen,
want ik geloof God,
dat het alzóó zijn zal
gelijkerwijs het mij gezegd is.
26 Doch wij moeten op een zeker eiland vervallen.
27 En als nu de veertiende nacht gekomen was,
alzoó wij in de Adriatische zee herwaarts en derwaarts gedreven werden,
omtrent het midden des nachts,
vermoedden de scheepslieden,
dat hun eenig land naderde.
28 En het dieplood uitgeworpen hebbende,
vonden zij twintig vadem;
en een weinig voortgevaren zijnde wierpen zij wederom het dieplood uit,
en vonden vijftien vademen;
29 en vreezende, dat zij ergens op harde plaatsen vervallen mochten,
wierpen zij vier ankers van het achterschip uit,
en wenschten dat het dag wierd.
30 Maar als de scheepslieden zochten uit het schip te vlieden,
en de boot nederlieten in de zee,
onder den schijn alsof zij uit het voorschip de ankers zouden uitbrengen,
31 zeide Paulus tot den hoofdman en tot de krijgsknechten:
"Indien deze in het schip niet blijven,
kunt gij niet behouden worden."
32 Toen hieuwen de krijgsknechten de touwen af van de boot
en lieten haar afvallen.

De schipbreuk:

33 En ondertusschen dat het dag zoude worden,
vermaande Paulus *hen* allen,
dat zij zouden spijze nemen,
en zeide:
"Het is heden de veertiende dag,
dat gij verwachende blijft
zonder eten en niets hebt genomen:
34 daarom vermaan ik u spijs te nemen,
want dat dient tot uw behoud;
want niemand van u zal een haar van het hoofd vallen."
35 En als hij dit gezegd
en brood genomen had,
dankte hij God in aller tegenwoordigheid,
en *hetzelve* gebroken hebbende,
begon hij te eten.
36 En zij allen goedsmoeds geworden zijnde,
namen ook zelve spijze.
37 Wij waren nu in het schip in alles tweehonderd zesenzeventig zielen.
38 En als zij met spijs verzadigd waren,
lichtten zij het schip
en wierpen het koren uit in de zee.
39 En toen het dag werd,
kenden zij het land niet;
maar zij merkten eenen zekeren inham,
die eenen oever had,
tegen dewelken zij geraden vonden,
zoo zij konden,
het schip aan te zetten.
40 En als zij de ankers opgehaald hadden,
gaven zij *het schip* aan de zee over,
metéén de roerbanden losmakende;

en het razeil naar den wind opgehaald hebbende,
hielden zij het naar den oever toe.
41 Maar vervallende op eene plaats,
die de zee aan beide zijden had,
zetten zij het schip daarop;
en het voorschip vastzittende bleef onbeweeglijk,
maar het achterschip brak van het geweld der baren.
42 De raadslag nu der krijgslieden was,
dat zij de gevangenen zouden dooden,
opdat niemand ontzwommen zijnde zoude ontvlieden;
43 maar de hoofdman willende Paulus behouden,
belette hun dat voornemen,
en beval, dat degenen, die zwemmen konden,
zich eerst zouden afwerpen
en aan land komen,
44 en de anderen, sommigen op planken,
en sommigen op eenige *stukken* van het schip.
En alzoo is het geschied,
dat zij allen behouden aan land gekomen zijn.

28

Paulus op Malta:

1 En als zij ontkomen waren,
toen verstonden zij,
dat het eiland Melite heette.
2 En de barbaren bewezen ons geen gemeene vriendelijkheid;
want een groot vuur ontstoken hebbende,
namen zij ons allen in om den regen, die opkwam,
en om de koude.
3 En als Paulus een hoop rijzen bijéengeraapt
en op het vuur gelegd had,
kwam daar eene adder uit door de hitte
en vatte zijne hand.
4 En als de barbaren het beest aan zijne hand zagen hangen,
zeiden zij tot elkander:
"Deze mensch is gewis een doodslager,
welken de wraak niet laat leven,
daar hij uit de zee ontkomen is."
5 Maar hij schudde het beest af in het vuur,
en leed niets kwaads;
6 en zij verwachtten,
dat hij terstond zoude opzwellen
of terstond dood nedervallen.
Maar als zij lang gewacht hadden
en zagen,
dat geen ongemak over hem kwam,
veranderden zij
en zeiden,
dat hij een god was.
7 En hier omtrent die plaats had de voornaamste van het eiland,
met name Publius, *zijne* landhoeven,
die ons ontving
en drie dagen vriendelijk herbergde.
8 En het geschiedde,
dat de vader van Publius,
met koortsen en den rooden loop bevangen zijnde,
te bed lag;

tot denwelken Paulus inging,
en als hij gebeden had,
leide hij de handen op hem,
en maakte hem gezond.
9 Als dit dan geschied was,
kwamen ook tot hem de anderen,
die krankheden hadden in het eiland,
en werden genezen:
10 die ons ook eerden met veel eer,
en als wij vertrekken zouden,
bestelden zij *ons* hetgeen van noode was.

Naar Rome:

11 En na drie maanden voeren wij af in een schip van Alexandrië,
dat op het eiland overwinterd had,
hebbende tot een teeken Castor en Pollux.
12 En als wij te Syracuse aangekomen waren,
bleven wij *aldaar* drie dagen;
13 van waar wij omvoeren,
en kwamen aan te Rhegium;
en alzoo na éénen dag de wind Zuid werd,
kwamen wij den tweeden dag te Puteoli;
14 alwaar wij broeders vonden,
en werden gebeden zeven dagen bij hen te blijven;
en alzoo gingen wij naar Rome.
15 En daar kwamen de broeders,
van onze zaken gehoord hebbende,
ons tegemoet tot Appiusmarkt en de Drie Tabernen;
welke Paulus ziende,
dankte hij God
en greep moed.
16 En toen wij te Rome gekomen waren,
gaf de hoofdman de gevangenen over aan den overste des legers;
maar aan Paulus werd toegelaten op zichzelf te wonen met den krijgsknecht,
die hem bewaarde.

Paulus en de Joden te Rome:

17 En het geschiedde na drie dagen,
dat Paulus samenriep degenen,
die de voornaamsten der Joden waren,
en als zij samengekomen waren,
zeide hij tot hen:
"Mannen broeders,
ik, die niets gedaan heb tegen het volk
of de vaderlijke gewoonten,
ben gebonden uit Jeruzalem overgeleverd in de handen der Romeinen,
18 dewelke mij onderzocht hebbende, *mij* wilden loslaten,
omdat geen schuld des doods in mij was,
19 maar als de Joden *zulks* tegenspraken,
werd ik genoodzaakt mij op den Keizer te beroepen,
doch niet alsof ik mijn volk van iets te beschuldigen had.
20 Om deze oorzaak dan heb ik u bij mij geroepen
om *u* te zien
en aan te spreken;
want vanwege de hope Israëls ben ik met deze keten omvangen."
21 Maar zij zeiden tot hem:
"Wij hebben noch brieven u aangaande van Judéa ontvangen,
noch iemand van de broeders hier gekomen zijnde heeft van u

- iets kwaads geboodschapt of gesproken.
- 22 Maar wij begeeren wel van u te hooren,
wat gij gevoelt;
want wat deze sekte aangaat,
ons is bekend,
dat zij overal tegengesproken wordt."
- 23 En als zij hem eenen dag gesteld hadden,
kwamen er velen in *zijne* woonplaats;
denwelken hij het Koninkrijk Gods uitleide,
en betuigde,
en poogde hen te bewegen tot het geloof in Jezus,
beide uit de Wet van Mozes en de Profeten,
van 's morgens vroeg
tot den avond toe.
- 24 En sommigen geloofden wel hetgeen dat gezegd werd,
maar sommigen geloofden niet;
- 25 en tegen elkander oneens zijnde scheidden zij,
als Paulus *dit* ééne woord gezegd had,
namelijk: "Wèl heeft de Heilige Geest gesproken door Jesaja den Profeet
tot onze vadersen,
26 zeggende:
'Ga henen tot dit volk,
en zeg:
"Met het gehoor zult gij hooren en geenszins verstaan,
en ziende zult gij zien en geenszins bemerken;
27 want het hart dezes volks is dik geworden,
en met de ooren hebben zij zwaarlijk gehoord,
en hunne oogen hebben zij toegedaan;
opdat zij niet te eeniger tijd met de oogen zouden zien,
en met de ooren hooren,
en met het hart verstaan,
en zij zich bekeeren
en Ik hen geneze.""
- 28 Het zij u dan bekend,
dat de zaligheid Gods den heidenen gezonden is,
en dezelve zullen hooren."
- 29 En als hij dit gezegd had,
gingen de Joden weg,
vele twisting hebbende onder elkander.

Verblijf te Rome:

- 30 En Paulus bleef twee geheele jaren in zijn eigen gehuurde woning
en ontving allen,
die tot hem kwamen,
31 predikende het Koninkrijk Gods,
en leerende van den Heere Jezus Christus met alle vrijmoedigheid,
onverhinderd.